

மாரியம்மன் மான்மியம்

பண்டிதர். ‘கவிராசநீகசுரி’

திரு. ஆ. சபாபதி

(தொமரைக்கணி, மட்டெக்களப்பு)

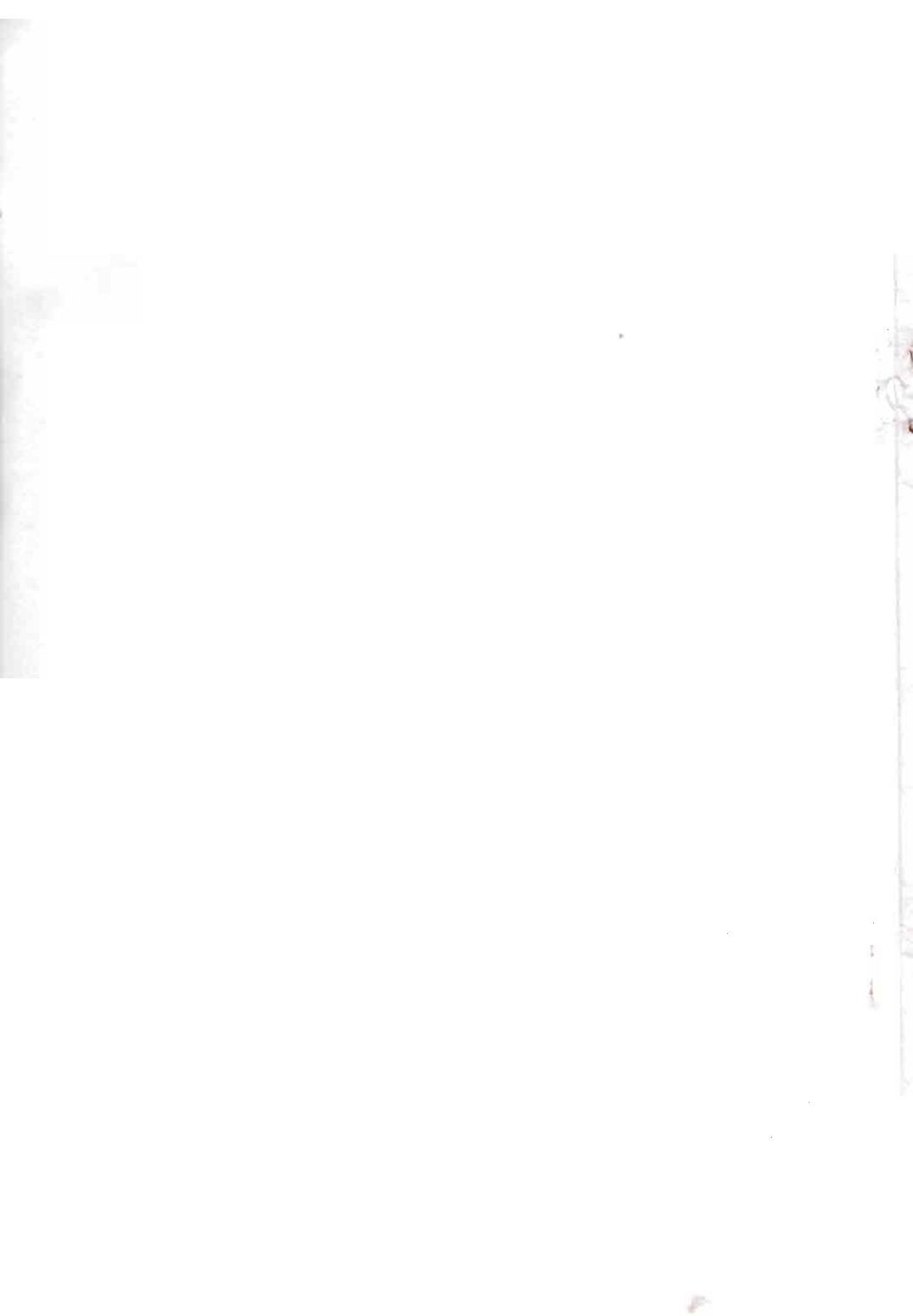
வெளியீடு :

வல்லவ வரலாற்று ஆவணக்காப்பகம்

கனடா

மாரியம்மன் மான்மியம்

பண்டிதர் ‘கவிராசகேசரி’

திரு. ஆ. சபாபதி

(தாமரைக்கேளி, மட்டக்களப்பு)

வெளியீடு :

வல்லவ வரலாற்று ஆவணக்காப்பகம்

கன்டா

நாலின் பெயர் : மாரியம்மன் மான்மியம்
ஆசிரியர் : பண்டிதர் “கவிராச் கேசரி”
ஆ. சபாபதி
முதற் பதிப்பு : 1972 ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிட்டி
இரண்டாம் பதிப்பு : 2011 வல்வை ஆவணக்காப்பகம், கன்டா
கணினி பொறி அச்சு : உமா நகுலசிகாமணி

Title : Maariyamman Manmiam
Author : A. Sabaapathi
First edition : 1972 Aathmajothi Nilayam
Second edition : 2011
Type setting : Uma. Nagulasigamany.
Publishers : Valvai Historical Document Conservation
Center Canada
www.vvthistory.com.
Printer : 416 - 80 Print (Viveka Printers)

வல்லை முத்துமாரியம்மன்

அன்புக் காணிக்கை!

“மாரியம் மன் மான்மியம்”

என்னும் இந்நால் ஆசிரியர்

பண்டிதர். ‘கவிராசகேசரி’

திரு. ஆ. சபாபதி அவர்கள்

27-10-72ல் பரமபதம் அடைந்தார்கள்.

—அவர்களின்—

அன்புக் காணிக்கையாக,

நினைவாக

இந்நாலைச் சமரப்பிக்கின்றேம்!

வெளியீடு:

ஆத்ம ஜோதி நிலைம்,

நாவலப்பிட்டி.

1972.

மாரியம்மன் மாண்மியம் :

முன்னுரை

தென்னிந்தியாவிலும், ஈழத்திலும் தமிழர் வதியும் இடங்கள் தோறும் மாரியம்மன் கோயில்கள் இருக்கின்றன. மாரியம்மன் கோயில்கள் பல கிராமப்புறங்களிலே அமைந்திருக்கின்றன. இக் கோயில்களிலே வருடத்துக்கு ஒருமுறை விழா நடைபெறுகிற கோயில்களே அதிகமாகவிருக்கின்றன. இவ்விழாக்கள் ஆணிமாதம் பூரணைக்குமுன் ஒருவாரம் வரையில் நடைபெற்றுப் பூரணை நாளன்று முடிவுறுகின்றன. பல கோயில்களிலே தினந்தோறும் ஆராதனையும் வருடத்துக்கு ஒருமுறை விழாவும் நடைபெறுகின்றன. மாரியம்மன் சக்தியின் அவதாரம் என்றும், சக்தியே மாரியம்மன் என்றும் நம்மவர்களில் பலரிடையே நம்பிக்கை நிலவிவருகிறது. ஆனால் சக்தி எவ்வாறு மாரியம்மனாக மாறினாள் என்ற வரலாறு வரன்முறையாக இதுவரை எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை.

மாரியம்மன் வைகுரி, அம்மை நோய் முதலியவற்றை நீக்கும் தெய்வம் என்றும், மழையைப் பொறியப் பண்ணும் தெய்வம் என்றும் கன்னிப் பெண்கள் வழிபட்டால் அவர்களுக்கு தாங்கள் விரும்பிய விதம் கணவரையடைய உதவி செய்யும் தெய்வம் என்றும், புத்திர பாக்கியம் அற்றவர்கள் வழிபட்டால் அவர்களுக்கு மக்களையுதவும் தெய்வம் என்றும், செல்வத்தையும் சுகத்தையும் வழிபடுவோர்க்கு வழங்கும் தெய்வம் என்றும் பண்டுதொட்ட நம்பிக்கை நம்மவர் பலரிடமிருந்துவருகிறது.

மாரியம்மன் அகவல், மாரியம்மன் பதிகம், மாரியம்மன் உற்பத்தி, மாரியம்மன் குளுத்தி, என்ற தலைப்புகளிலே பல சிறிய நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவை கோயில்களிலே பாடப் படுகின்றன.

மாரியம்மன் கோயிலைச்சுற்றிப் பல சிறு சிறு கோயில்கள் வயிரவன், வீரபத்திரன், சிங்கநாத வயிரவன், அகோர வீரபத்திரன், ஜயனார் (என்னும் அரிகரன்) காளி, அகோரமாகாளி, பேச்சியம்மன், தூர்க்கையம்மன் என்னும் பல தெய்வங்களுக்கெண் ஆக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதம் சிறுதெய்வங்களுக்கு நிலையான கோயில்கள் இல்லாத இடங்களிலே விழா நாட்களிலே தற்காலிக கோயில்கள் உண்டாக்கவும் படுகின்றன.

கிராமங்களிலே, விழா நடக்கும் நாட்களிலே பேய் பிடித்து ஆடுகிறவர் கள் கோயில் களுக்கு வருகிறவர் களுக்குக் ‘கட்டுரை’ப்பார்கள். சிலர் கசையடி தரும்படி கேட்டுவாய்க்காலிகள். விழா முடிவதற்கு முதல்நாள் கோயில்களிலே பாற்பொங்கல் பொங்கிப் பெண் குழந்தைகளுக்கு உணவளிக்கப்படும். அதன்பின் மற்றவர்களுக்கும் பாற்சாதம் கொடுக்கப்படும். இவற்றின்பின் பேயாடுகிறவர்களுக்கு உறுட்டி, பழம், பூ முதலிய வைத்து ‘மடை’ப்பலியும், சில இடங்களில் சேவல், ஆட்டுக்கடா முதலிய உயிர்ப்பலியும் கொடுக்கப்படும். அதன்பின் நீராட்டு நடைபெற்று விழா முடியும். இவ்வித சடங்குகள் இடத்துக்கிடம் மாற்றம் பெறும். மந்திரவாதிகளே இக்கோயில்களின் குருக்கள் வேலை பாற்பார்கள். பல கோயில்களிலே சைவக் குருக்கள்மாரும், பிராமணக் குருக்கள்மாரும் பூசகராயிருப்பார்கள்.

முன்னர் கூறப்பட்ட மாரியம்மன் காவியம், அகவல், குளுத்தி என்னும் சிறிய நூல்கள் இதுவரை வெளிவந்த தமிழ் வரலாறுகள் எவற்றிலும் காணப்படவில்லை. இவற்றின் நடை மிகவும் பிற்காலத்தாகக் காணப்படுகிறது. எனவே இவை செவியேற்றாக வந்த செய்திகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டன என்று யூகிக்க இடம்

இருக்கிறது. இவற்றிலே பக்தி நிறைந்த பல அரிய பாடல்கள் உள்ளன.

முதியோர் பலரிடம் மாரியம்மன் வரலாறு பற்றிக் கேட்டபோதும், பூசாரிமாரிடம் கேட்டபோதும் அவர்கள் கரண பரம்பரையான பல கதைகளை இடத்துக்கிடம் வேறுபட எனக்குக் கூறினார்கள். மேலே கூறிய மாரியம்மன் அகவல், காவியம், குஞ்சத்தி, உற்பத்தி என்பவற்றை ஆராய்ந்தபோது அவை கண்ணகி வரலாற்றுடன் இடையிடையே தொடர்புடையனவாக இருப்பது தெரிந்தது.

இந்றைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் வடமொழி விநாயக பூராண மொழிபெயர்ப்பை படித்துக்கொண்டிருந்தபோது அதிலே சிவபெருமான் இரேணுகையை நோக்கி “நீ சக்தியின் அம்சம், கிராம தெய்வமாகித் தென்னாட்டுக்குச் சென்று மக்களுடைய நோய்களையகற்றி அவர்களுக்கு உதவிசெய்” என்று பகுதி எனக்கு ஊக்கம் தந்தது. எனவே பல நூல்களிலே கிடைத்த சிறு, சிறு குறிப்புக்களைக் கோவை செய்து இவ்வரலாற்றை எழுதமுற்பட்டேன். நூல்களிடையே உள்ள கதைகள் எல்லாவற்றிலும் பரசுராமன் கூறப் படுகிறான். பரசுராமனுடைய தாயாக இரேணுகை காணப்படுகிறாள். இரேணுகையே மாரியம்மனாக மாறினாள் என்னும் முடிபுள்ள கதைகள் இவ்வரலாற்றை எழுத உதவி பரிந்தன.

மாரியம்மன் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய நீலவிழிப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மகளாக மாரியம்மை அவதரித்துக் கண்ணகியாக மாறிய கதை, பரசுராமன் வரலாறு, காத்தவராயன் கதை, தொட்டியத்துச் சின்னான்கதை, பரசுராமன் காசிபருக்குத் தானம் வழங்கிய கதை என்பவற்றை அனுபந்தமாக்கிச் சேர்க்க எண்ணினேன். அப்படிச் சேர்த்தால் புத்தகத்தின் அளவும் இரட்டிப்பாகிவிடும் என்ற எண்ணத்தினால் அவ்வெண்ணத்தை ஒதுக்கிவிட்டேன்.

தமிழ் மக்கள் இந்நாலை வரவேற்பார்களாயின், முன்கூறிய மற்ற வரலாறுகளைத் தனித்தோ அல்லது இதன் மறுபதிப்புடன் அங்கந்தமாகச் சேர்த்தோ வெளியிடவிருக்கிறேன். இந்நால் சிறியது. ஆனால் இதை ஆராய்ந்து முடித்த உழைப்பு மிகப்பெரியது. ஆயினும் பேரறிஞர்கள் ஆதாரத்துடன் தருகிற ஆலோசனைகளை நன்றியுடன் வரவேற்று நிற்கின்றேன்.

இவ்வரலாற்றுக்குரிய ஆதாரபூர்வமான செய்திகளைப் பல நால்களிலிருந்து ஆராய்ந்தபோது, உடனிருந்து அவற்றைப் படித்தும், எழுதியும், ஆலோசனை கூறியும் உதவிபுரிந்தவரும், இளைப்பாறிய அரசினர் வைத்தியரும் எனது மைத்துணியாருடைய செல்வ மகனுமான டாக்டர் சிவசோமசுந்தரனாருக்கும், இதைத் தட்டச்சில் எடுத்து உதவிசெய்த எனது மகள் முறையான திருநிறைச்செல்வி க. அரியமலருக்கும் மனமார்ந்த நன்றி பாராட்டி முடிக்கிறேன்.

ஆ. சபாபதி

தாமரைக்கேணி,

மட்டுநகர்.

1-11-1972

அணிந்துரை

*****

சென்ற ஆடி மாதத்தில் மட்டக்களப்பு தாமரைக்கேணியைச் சேர்ந்த பண்டிதர் ஆ. சபாபதி என்பவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் என்னைத் தாம் சந்திக்க விரும்புவதாகவும், தான் நாவலப்பிடிக்கு வந்து சந்திக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதாகவும் கடிதத்தில் கண்டிருந்தது. கடிதத்தைப் பார்த்ததும் அவரைச் சென்று பார்க்கவேண்டுமென தூண்டுதல் எழுந்தது. ஆவணி மாதத்தில் காரைதீவில் மகாசமாதி அடைந்திருக்கும் சித்தானைக்குடிச் சுவாமிகளின் குருபூஜைக்குச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

செல்லும் வழியில் தாமரைக்கேணியில் அன்பர் அவர்களை சந்திக்கச் சென்றேன். அங்கு ஒரு கல்விக்கடலைச் சந்திக்கும் பேறுபெற்றேன். இருபது மணித்தியாலங்கள் அவருடன் இருக்கும் பேறுகிடைத்தது. இருபது ஆண்டுகள் வருந்திக் கற்று அறியவேண்டிய விஷயங்களை இருபது மணித்தியாலங்களில் அறியும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பம் என் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத ஒன்றாகும்.

பண்டிதர் அவர்கள் இருந்த இருக்கையில் இருந்துகொண்டே பல ஆராய்ச்சிகள் செய்துள்ளதை அறிந்தேன். அவரது வீடு ஒரு பல்கலைக்கழக வாசிக்காலையாக இருந்தது. “மாரியம் மன் மான்மியம்” என்ற நூலின் தட்டெழுத்துப் பிரதியை எனது கையிலே அளித்து இதனை அச்சிலே பார்க்க விரும்புவதாக மிகஅடக்க

ஒடுக்கத்துடன் கூறினார்கள். அது ‘ஆத்ம ஜோதி அச்சக’த்திலிருந்து வெளிவருவது பெரும்பேறேனக் கூறினார்கள். ஒரு அறிஞருடைய ஆத்ம திருப்திக்காக அதனைச் செய்யவேண்டும் என்று அதனைப் பெற்றுக் கொண்டேன். நூலை எப்பொழுது தொடங்குவது என்று எனதுள்ளத்திலே ஒருபோராட்டம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. கடுதாசி வாங்கப் பேமிற் கிடைக்கவேண்டும். பேமிற் கிடைத்ததும் கடுதாசி வாங்கப் பணம் வேண்டும். பண்டிதர் அவர்களுடைய அன்பு மகள் திருமதி. முத்துலெட்சுமி கணேசலிங்கம் அவர்கள் நூல் வெளியீட்டிற்காக உதவியதாகப் பண்டிதர் அவர்கள் ஆயிரம் ரூபா காசுக்கட்டளை மூலம் அனுப்பியிருந்தார்கள். பணமும் கடுதாசிப் பேமிற்றும் ஒரேநேரத்தில் வந்து சேர்ந்தன. உடனே வேலை தொடங்கப்பட்டது. முதல் பதினாறு பக்கங்களையும் பார்வையிட்ட பண்டிதர் அவர்கள் அச்சுவேலையில் திருப்தி காட்டி கடிதம் வரைந்திருந்தார்கள். அடுத்த பதினாறு பக்கம் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

27-10-72 வெள்ளி மாலை நாவலப்பிட்டி ஸ்ரீ முத்து மாரியம்பாள் தரிசனம் முடித்து வீடு வந்து சேர்ந்தபோது வீட்டிலிருந்த பையன் தந்தி ஓன்றைக் கொண்டுவந்து தந்தான். தந்தியை உடைத்து வாசித்தேன். பண்டிதர் சபாபதி இறந்துவிட்டதாக அவரது மகள் முத்துலெட்சுமி அறிவித்திருந்தார்கள். தந்தியில் எழுதப்பட்ட வசனங்களை என்னால் நம்பமுடியாது மரம்போல் இருந்தேன். தந்தி பொய்யாக இருக்கக் கூடாதாவென ஒரு சிறுஆழசை. வானொலியில் இரவு 9 மணிச் செய்தியின்பின் பண்டிதர் அவர்களுடைய மரணச்செய்தியைக் கேட்டு மரணத்தைப் பற்றிய செய்தியை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

பண்டிதர் அவர்கள் ஒரு எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல; அவர் ஒரு கவிஞருமாவார். அவரது கவித்துவத்தை அறிந்து தொண்டை மண்டல ஆதினம் அவர்கள் ‘கவிராசகேசரி’ என்ற பட்டத்தை அளித்துக் கொள்வித்தார்கள். பண்டிதர் அவர்களுடைய பூதவுடல்

மறைந்தாலும் அவரது ஆத்மா இந்த நூல் மூலம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை எமக்கு உண்டு. இந்நூல் பண்டிதர் அவர்களை எக்காலத்தும் மறவாமல் இருக்கச் செய்யும் ஒரு ஞாபகச் சின்னமாக விளங்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

பண்டிதருடைய ஆத்மா சாந்தி அடையப் பிரார்த்திப்போமாக.

நா. முத்தையா

ஆத்மஜோதி,

நாவலப்பிட்டி

1-11-72.

இரண்டாம் பதிப்பின் வெளியீட்டுரை

*****

மாரியம்மன் வழிபாடு பற்றி ஆராய்ந்து கூறும் இந்நால் ஒர் அரிய பொக்கிளமாகும். கிராமத்து தெய்வங்களாகக் கருதப்பட்ட காளி, பத்திரகாளி, வீரபத்திரர், ஸைவர் எனும் தெய்வங்கள் போன்று மாரியம்மனும் எங்கும் பரவலாக வழிபடப்படும் தெய்வமாகும். பொதுவாக எச்சமயத்தினராலும் வழிபடப்படும் தெய்வங்களிற்கு அவ்வழிபாடு பற்றிய ஒரு வரலாற்றுக் கதையிருக்கும். அதுபோலவே மாரியம்மன் வழிபாட்டின் வரலாற்றினை ஆராய்ந்து எழுதப்பட்ட நாலே ‘மாரியம்மன் மாண்மியம்’ ஆகும்.

வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற மாரியம்மன் ஆலயங்கள் அமைந்திருக்கும் தமிழ் நாட்டிலும் மாரியம்மன் வழிபாடு பற்றி வரன்முறைக் கதைகள் கொண்ட இது போன்ற நால் எதுவும் வெளிவரவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய நாலின் சிறப்பினையும் நூலாசிரியரின் சிறப்பினையும் முன்னுரை, அணிந்துரை எனத் தொடர்ந்து படிப்பதன்மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆத்மஜோதி நிலைய மதிப்புக்குரிய நா. முத்தையா அவர்களின் அணிந்துரையுடன், நூலாசிரியர் மட்டக்களப்பு தாமரைக்கேணியைச் சேர்ந்த பண்டிதர் ஆ.சபாபதி என்பவரின் முன்னுரையுடன் ஏற்றதாழ நாற்பது வருடங்களிற்கு முன் ஆத்மஜோதி நிலையத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட நால் இன்று பலரின் கைகளுக்கு கிடைக்காமல் உள்ளது. சிறுவயதுமுதல் மாரியம்மனை வணங்கி வரும் பலருக்கு மாரியம்மன் என்பது எவ்வகையான தெய்வம், அவ்வழிபாடு எப்படி உருவாயிற்று என்பன போன்ற விபரங்கள் தெரிந்திருக்கவில்லை. இந்நிலையிலே எமக்கு கிடைத்த பிரதியின் மூலம் இந் நூலில் சிறப்பையும் சமூகத்திற்கான அதன் தேவையும் அறிந்து கொண்டோம்.

காலவோட்டத்தில் மறைந்துவிடும் வரலாறுகள் போல் மாரியம்மனின் வரலாறும் அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்க இந்நால் மீண்டும் வெளிவருவது அவசியமாகும்.

எமது யாழ்ப்பாண மாவட்ட வடமராட்சியிலே (வடமறவர் ஆட்சி) வல்வெட்டித்துறை (வல்வை) ஊரில் முத்துமாரியம்மன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது. இவ்வாலயம் 1795ஆம் ஆண்டில் இருந்தது என உறுதிப்படுத்தப்பட்டாலும் அதற்கு முன்பே தோன்றியிருக்கின்றது. தமிழரசர்கள் சண்டைக்குத் தலைமை பூண்ட பெண்தெய்வமாக அம்மனை வணங்கி வந்தனர் என்பது வரலாறு. வல்வை முத்துமாரியம்மன் உலகப்புகழ் பெற்றது மட்டுமல்ல அவ்வூரில் நடக்கும் ஒவ்வொன்றும் மாரியம்மனின் அருளுடனும் ஆசியுடனும் நடை பெறுகிறது.

வெளிநாட்டு வர்த்தக கப்பலில் பொறியியலாளராக வேலை செய்யும் எனது இளைய சகோதரர் ந. ஜெயவீரசிகாமணி சிங்கப்பூரில் இதன் பிரதியை எடுத்து குட்டி அண்ணா இந்த நூலை நீங்கள் மீள்பதிப்பு செய்யுங்கள் என அனுப்பியிருந்தார். அதிட்டவசமாக இங்கு வசிக்கும் நூலாசிரியரின் மகன் டாக்டர். சபாபதி அவர்கள் எமது ஊரில் பல திருப்பணிகளையும் திருக்கோணஸ்வரர் கோயிலில் எழுந்தருளி மண்டபத்தையும் கட்டிய திரு. கார்த்திகேச J.P அவர்களின் மகன் இந்திரா அவர்களை திருமணம் புரிந்தவர். அந்தவகையில் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோது விருப்புடன் எமக்கு மீள்பதிப்புச் செய்ய அனுமதி தந்த பிள்ளைகளுக்கு நன்றி.

எமது குலதெய்வமான முத்துமாரியம்மன் வரலாறான ‘மாரியம்மன் மான்மியம்’ நூலை மீளவும் வெளிக்கொண்ரந்து அவள் தாள் பணிந்து நிற்கிறோம்.

நன்றி.

ந. நகுலசிகாமணி, உமா

3 வைகாசி 2011
வல்வை வரலாற்று ஆவணக்காப்பகம்
கனடா

மாரியம்மன் மான்மியம்

*****

இரேணுகைப்படலம்

விந்தியமலை பரதகண்டத்தின் நடுவிலே கிழக்கு மேற்காய்ச் சென்று அதை இரண்டாகப் பிரிக்கிறது. அது மிக உயர்ந்தமலை. தேவர்களும் முனிவர்களும் அதை வணங்குவர். சிவபிரான் தேவியாரூடன் உறையும் மகாமேருமலைமேல் விந்தயம் பொறுமை கொண்டு வளர்ந்தது. குரிய சந்திரர்களைச் செல்லவிடாமலும் அது தடுத்தது. அதனால் பரதகண்டத்தின் ஒருபுறம் பகலாகவும் மறுபுறம் இரவாகவும் மாற்றம் உண்டாயிற்று. தேவர்களும் முனிவர்களும் இதைச் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டனர். அவரும் விந்தயத்தின் செருக்கையடக்கி தென்னாட்டுக்குச் சென்று அதைச் செழிப்பிக்குமாறு, தனது திருக்கல்யாணத்திற்கு வந்திருந்த அகத்திய மகாமுனிவரிடம் கூறினார். அகத்தியர் முதலிலே இதற்கு இசையாவிடினும், சிவபெருமான் தென்னாட்டுக்குத் தான் வருகைதந்து அகத்தியருக்கு திருக்காட்சியளிப்பதாகச் சொன்னபோது சம்மதித்தார். அகத்தியர் தென்னாட்டுக்கு வரும்வழியிலே விந்தியமலை கர்வம் கொண்டு உயர்ந்தெழுந்து அவரைத் தென்திசைக்குப் போகவிடாது தடுத்தது. அகத்தியம் பிரணவத்தை ஒது விந்தியத்தின் தலையிலே தன் கையால் ஒரு குட்டுப்போட்டார். விந்தியமலை தன் கர்வம் ஓடுங்கித் தலை தாழ்ந்து அவரை வணங்கியது. இதன்பின் குரிய சந்திரர்கள் தடை எதுவுமில்லாது தங்கள் பாதையிலே செல்லத்தொடங்கினர். உலகமும் பழைய நிலைக்கு வந்தது. அகத்தியரும் தென்னாட்டுக்கு வந்து பொதியமலையிலே வசிக்கலானார்.

விந்திய மலையிலிருந்து பல ஆறுகள் ஊற்றெடுத்துக் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் செல்கின்றன. அம்மலையின் தென்புறத்திலே பெரியகாடுகள் அடர்ந்திருந்தன என்று முன்னர் கூறப்பட்டது. அகத்தியருக்குப் பின் பல முனிவர்கள் அக்காடுகளிடையிலே தவஞ்செய்யவருவராயினர். வானளாவியுயர்ந்த மரங்கள் அங்கே வளர்ந்தன. அவற்றை மூடிய பசுமையான கொடிகள் மிகவும் அடர்ந்திருந்தன. மரங்களிலும் கொடிகளிலும் பல நிறப்புக்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றிலே தேவீக்கள் நிறைந்து ரீங்காரம் பாடின. பார்த்தவிடமெங்கனும் அக்காட்டிலே தேன்கூடுகள் இருந்தன. அவற்றிலே தேன் எந்த நேரமும் துளித்துக்கொண்டிருந்தது. மயில், நாகனவாய், குயில் முதலிய புட்குலங்கள் அங்கே யதேச்சையாகப் பறந்து பழங்களைத் தின்று கவலையின்றி வசித்துவந்தன. அதிகாலையில் அவை பாடும் இசைகள் விலங்கினங்களைத் துயில் ஏழப்பின. யானை, புலி, கரடி, மான், மரை, நரி, முயல் ஆகிய விலங்கினங்கள் அங்கே களிப்புடன் உலாவின. நிலத்திலே பச்சைக்கம்பளம் விரித்தது போன்று பசும்புற்றரை கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை பரந்திருந்தது. இக்காட்டினருகேயிருந்த ஆற்றுநீர் தெளிந்து பளிங்குபோல் ஓடிற்று. ஆற்றின் அடியிலேயிருந்த வெண்மனலும், அதனிடையிலே மலையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட வைரம், வைடுரியம், மரகதம், புட்பாகம், மாணிக்கம், கோமேதகம் முதலிய இரத்தின வகைகளும் ஆற்றின் அழகை மேலும் சிறப்பித்தன. வாளை, கயல் முதலிய மீனினங்கள் ஆற்றிலே துள்ளிக்குதித்து விளையாடுவதும், அவற்றை கொக்கு, நாரை, பருந்து முதலிய பறவைகள் கொத்திக்கொண்டு போவதும், அவை காட்டு மரங்களிலே கூடுகட்டி வாழ்வதும், குஞ்சுகளுடன் குலாவுவதும் பார்ப்போரை மகிழ்வித்தன. இந்த ஆற்றுங்கரையிலே ஒரு சிறுகுடிசை இருந்தது. அதைச் சுற்றி மா, பஸா, வாழை, கமுகு, தென்னை, நாரத்தை, தோடை, நாவல், அத்தி முதலிய கனிதரு மரங்களும், கொன்றை புன்னை, ஆத்தி, கோங்கு முதலிய மலர்தரு மரங்களும் மூல்லை, மல்லிகை, சண் பகம் முதலிய கொடிகளும் வரிசைவரிசையாக நாட்டப்பட்டிருந்தன. குடிசையின் பக்கத்திலே யாகசாலை ஒன்றும் அதனருகே விருந்தயரும் மண்டபமும்

தென்பட்டன. குடிசையின் கொல்லைப் புறத்திலே பசுத்தொழுவ மொன்றும் காட்சியளித்தன.

யாகசாலையிலே எந்த நேரமும் அகில், சந்தனம், சாம்பிராணி முதலியனவற்றின் புகையும், மணமும், நெய், தேன், பால் முதலிய ஏரிவதனால் உண்டான நறுமணமும் கலந்து காவத தூரம்வரை தெய்வமணம் கமழ்ந்தது. முனிவர்கள் பலர் அங்கு உறைந்து கோமேதம், அசுவமேதம் முதலிய பல யாகங்களைச் செய்துவந்தனர். யாகம் முடிந்தபின் மண்டபத்திலே அவர்கள் விருந்தயர்வார்கள், சோமலதை என்னும் கொடியிலிருந்து பிழிந்தெடுத்த சாற்றைப் புளிப்பேறவிட்டுத் தேவர்களுக்குப் படைத்தபின், அந்த மதுரசத்தைக் குடிப்பார்கள். யாகம் செய்யுமிடத்திலே எந்த நேரமும் வதகீத ஓலியும் விருந்தயர்வார் ஆற்பாட்டமும் நிறைந்திருக்கும்.

முற்காலிய பர்ணசாலை ஓன்றில் வேதியர் ஒருவர் தம் தர்ம பத்தினியுடன் வசித்து வந்தார். உயர்ந்து நிமிர்ந்த தோற்றமும் கட்டுப்பாடான உடலும், அகன்ற கண்களும், பொன்னிற மேனியும், அகன்ற மார்புவரை தொங்கிய தாடிமயிரும், உச்சியிலே கந்தையாக முடிச்சுப்போட்ட சடையும், தீரண்டு பருத்த கையொன்றிலே தண்டமும், மறுகையில் கமண்டலமும், அரையிலிருந்து முழுந்தாள் வரை தொங்கிப் பின்னாற் சொருகிய காவி உடையும், குழிழ் மிதியடியும் தரித்த அவரைக் கண்டவர்கள் சிவபெருமானே முன்னிற்பதாக உணர்வார்கள். பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாகிய இவருடைய தர்மபத்தினியார் அளவான உயரமுடையவர். மெல்லிய கொடிபோன்ற தேகமுடையவர். அவருடைய கூந்தல் நீண்டு சுருண்டு முழுந்தாள்வரை தொங்கியது. அருட்பார்வையும் இன் சொல்லும் புன்முறுவலும் பொன்னிறமேனியும், மந்தநடையும், வெண்ணிற உடையும் இவரைத் தெய்வப்பெண் என்று எண்ணச்செய்யும். இந்த அம்மையாரையும் அவரது கணவரையும் பார்த்தவர்கள் தென்னாட்டவருடன் கலந்த வடநாட்டவருடைய வழியில் வந்தவர்கள் இவர்கள் என்பதைச் சொல்லாமலே விளங்கிக் கொள்வார்கள்.

இந்த அம்மையார் வைகறைப் பொழுதில் கண்விழித்தெழுந்து, கணவரின் தாள்களை வணங்கியபின், அருகிலேயுள்ள நருமதை யாற்றுக்கு நீராடச் செல்வார். நீராடியபின் தண்ணீரை மொன்று கொண்டுவெந்து, அக்கினி பகவானுக்கு அஞ்சலி செய்துவிட்டு அடுப்பில் நெருப்பேற்றி முதலில் பாலைக்காய்ச்சி விட்டு அதன்பின் இட்லி, வடை, தோசை முதலிய பலகார வகைகளைச் செய்துகுவிப்பார். இந்த நேரத்திலே முனிவர் படுக்கைவிட்டெழுந்து நீராடிக் காயத்திரி முதலிய ஜெபங்களை ஒதிச் சிவபூசை செய்து முடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வருவார். இதனிடையிலே இவர்களுடைய நான்கு மக்களும் உணவுக்குரிய அரிசி கறிப் பதார்த்தங்களையும், பூசைக்குரிய பால் தேன் சமித்து வகைகளையும், அர்ச்சனைக்குரிய பத்திரிங்களையும் பூக்களையும் மற்றும் பொருட்களையும் கொண்டுவெந்து சேர்ப்பார். அம்மையார் தனது கணவருக்கும் வந்திருந்த முனிவர்கள் முதலிய சகலருக்கும் குருத்து வாழையிலை போட்டு உணவு பரிமாறுவார். உணவு முடிந்தபின் வேதமோதல், கீதம்பாடல், யாகஞ்செய்யும் ஆயத்தங்கள் முதலியன அங்கே நடக்கும். இவ்வித புண்ணிய கருமங்கள் நடக்கும் இடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை இது வரை கூறினோம். இனி இவர்கள் யார் என்பதை நோக்குவோம்.

சமதக்கினி

நருமதை நதிக்கு வடக்கேயிருந்த அடர்ந்த வனத்திலே முனிவர்கள் பலர் வசித்து யாகஞ் செய்து வாழ்ந்தனர். அங்கே பிரமாவடைய மானசபுத்திராகிய பிருகுமுனிவருடைய வம்சத்திலே வந்த இருசிகர் என்னும் பெயருடைய முனிவர் ஒருவர் இருந்தார். அவ்வரிய வனத்தின் ஒரு பாங்கரிலே குசநாபன் என்று ஒரு முனிவர் வசித்து வந்தார். அவருக்கு காதி என்று ஒரு மகன் பிறந்தான்.

காதிக்கு விசுவாமித்தர முனிவரும் சத்தியவதி என்னும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தனர். இருசிக முனிவர் காதியிடத்திலே ஆட்களை அனுப்பித் தனக்குச் சத்தியவதியை மனைவியாகத் தரும்படி

வேண்டினார். அவர் வேண்டிக்கொண்டபடியே இருசிகருக்கும் சத்தியவதிக்கும் மணவினை மங்களாகரமாக நடந்தது.

இருசிகரும் சத்தியவதியுமாகத் தனி வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வேறிடத்திற்குச் சென்றனர். அங்கே அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சமதக்கினி என்று பெயரிட்டனர். சமதக்கினி என்றால் புலன்களை வென்றவன் என்றும், யாகம் புரிவன் என்றும் பொருள். இவரே முன்னர் கூறிய சமதக்கினி முனிவர்.

இரேணுகை

வடமேற்கு இந்தியாவில் சிந்து (இந்து) நதியும் அதன் கிளை நதிகளும் ஓடிவளம்படுத்தும் பிரதேசம் பாஞ்சாலம் (பாஞ்சாம்) எனப்படும். இந்த நதிகள்யாவும் இமயமலையில் இருந்து உற்பத்தியாகின்றன. அவை புண்ணிய தீர்த்தங்கள் என்று இதிகாச புராணங்கள் கூறுகின்றன.

பாஞ்சாலத்துக்குத் தென்கீழ்த் திசையிலே உள்ள பிரதேசம் மிகவும்செழிப்பட்டையது. அங்கே வசிப்பவர்களுக்கு உணவுக்குக் குறைவில்லை. இவர்கள் முன்னொரு காலத்திலே தென்னாட்டிலிருந்து வடநாட்டுக் குச் சென்று குடியேறிக் கால வரையிலே வடக்கிலிருந்தவர் காலநடன் கலந்தவர்களுடைய சந்ததியைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களை இரேணு என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அவன் தர்மசீலன். ஏழைகள் மேல் அவனும் மனைவியும் அளவிறந்த இரக்க முடையவர்கள். விவாகமாகிப் பல ஆண் டுகள் சென்றனவாயினும் இவர்களுக்குப் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் இவர்கள் நாட்டைத் துறந்து காட்டிலே தவஞ்செய்யப்போயினர். பலநாட்கள் தவம் நீடித்தது. அவர்களுடைய தவத்துக்கு அருள்செய்யாமையைக் கண்ட உமாதேவியார் சிவபெருமானை நோக்கித் “தேவார்! இரேணுவும் மனைவியும் தவம் செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் குழந்தையொன்றைத் தேவார்”

அருள்வீர் களாக” என்று வேண் டினார். சிவபெருமான் அதற்குப்பதிலாக “தேவி! இரேணுவும் மனைவியும் பக்தி நிறைந்தவர்கள். அவர்களுக்கு உன்னைப் போன்ற ஒரு குழந்தைதான் வேண்டும்” என்றார். அதற்கு உமாதேவியார் “நானாவது கங்காதேவியாவது இரேணுவுக்கு மகளாகப் பிறக்க விரும்புகிறோம். அப்படிப்பிறந்து அறிவு குறைந்த ஏழை மக்களுடைய நோய் வறுமையாதியவற்றை அகற்ற விரும்புகிறோம்” என்றார். சிவபெருமான் பின்வருமாறு பதிலுறைத்தார். “தேவி நீ மலையரயன் மகளாகவும் தக்கன் மகளாகவும் மண்ணுலகிற் பிறந்துவிட்டாய் இன்னும் தென் பாண் டி நாட் டிலே மலையத் துவசன் மகளாகவும் வரவிருக்கிறாய். கங்காதேவி ஓரிடத்திலே அடைப்பிருந்தால் உலகம் வளங்குறைந்துவிடும். எனவே உனது நவசக்திகளுள் ஒருவரை கங்கையின் விருப்பத்துடன் அனுப்பி பூமியிலே நல்லோர்களுடைய இடர் களைக் களைந் து தீயோரை ஒறுத் தல் செய் து பாமரமக்களுடைய நோய்களையும் அகற்றி வரவேண்டும் என்நான் விரும்புகிறேன். மேலும் நீ பூமியிலேயிருக்கும் நாட்களிலே தவமுதியோர் ஒருவருக்கு மனைவியாவாய் நான்கு மக்களைப் பெறுவாய். அவர்களுள் இளையவன் உனது தமையனாகிய விஷ்ணுவின் அம்சமாகப் பிறப்பான். அபாண்டமான குற்றச்சாட்டில் நீ கொல்லப்படுவாய். தீ உன்னையெரிக்காது. இதனுடன் உனது மனிதசபாவும் ஒழிந்துபோம். அதன்பின்பு நீ விந்தயத்துக்கு வடத்திசையாற் சென்று துட்டர்களை அழித்து நல்லவர்களுக்கு அருள்புரியத் தவம் இருப்பாய். உன்னுடைய தவத்துக்கு நான் வருவேன். அதன்பின் கிராம தேவதையாகித் தென்னாட்டுக்குச் சென்று கப்பலேறி இலங்கை முதலிய இடங்களைத் தரிசித்துவிட்டுக் காஞ்சியிலே கோயிலமைத்து என்னை வழிபட்டு என்னுடன் வந்துசேர்வாய்”இவ்விதம் சிவபெருமான் கூறியதைக் கேட்ட தேவி தனது சக்திகளில் ஒன்றைக் கங்கையுடைய சக்தியுடன் சேர்த்துப் பூமிக்கு அனுப்பினார். அந்தச் சக்தி ஒரு பெண் குழந்தையுருவாகி இரேணுவும் மனைவியும் தவம் புரிந்த இடத்துக்கு அருகிலே சிற்றுந்திக் கரையிலிருந்த தருப்பைப் புல்லின்மேற் கிடந்து அழுத்து. அழுகைக் குரல் கேட்ட இரேணுவும் மனைவியும் மனித

சஞ் சாரமில்லாத வனத் திலே சத் தம் வந்த திசையை
 நோக்கிசென்றனர். தருப்பையின்மேலே ஆற்றங்கரையிலே கிடந்த
 குழந்தையை இரேணு குனிந்து எடுத்து மனைவியிடம் கொடுத்தான்.
 அவள் குழந்தையை தனது மார்போடு அணைத்தலும் அவளுடைய
 தனங்களிரண்டிலிருந்தும் பால்பெருகி வழியத் தொடங்கியது.
 குழந்தைக்குப் பால்அருத்தி இருவரும் அதை அரண்மனைக்குக்
 கொண்டுவேந்து வளர்த்தனர். இப்பிள்ளைக்கு ‘ஆதிரை’ என்று பெயருஞ்
 குட்டினர். வடவர்களுடைய வழக்கத்தின் படி, இவள் இரேணுவின்
 மகளாயிருந்தமையின் இரேணுகை என அழைக்கப்பட்டாள்.
 அரசனுடைய ஒரே மகளாக இரேணுகை இருந்தமையின்
 அரசமரபிற்குரிய பயிற்சிகள் அவளுக்குப் பயிற்றப்பட்டன.
 வில்வித்தை, வாட்பயிற்சி, குதிரையேற்றம், யானையேற்றம், தேர்
 செலுத்துதல் முதலிய ஆண்களுக்குரிய பயிற்சிகளிலும் அவள்
 தேர்ச்சியற்றலாளாள். மேலும் குடும்ப நிர்வாகம், யாகமுறைகள்
 ஆகியவற்றிலும் பயிற்சிபெற்றாள். பேதை பருவம் கடந்து பெதும்பைப்
 பருவத்தை இரேணுகையடைந்தபோது அவளுடைய மாசற்ற
 உள்ளத்தைப்போல் உடல்வளமும் யாவரையும் கவரக்கூடியதாக
 விருந்தது. அவளுடைய அறிவு, திறமை, அழகு முதலியவற்றை
 யறிந்தவர்கள், இவள் பூமிக்கு வந்த பார்பதி என்றும், இலக்குமி
 என்றும், சரஸ்வதி என்றும் பலவாறு பாராட்டினர். பெண்களே
 அவளது பெண்ணமுகு கண்டு மகிழ்ந்தனர். இரேணுகை இவ்விதம்
 வளர்ந்து வருவதைச் சமதக்கினியாரும் அவருடைய உறவினரும்
 அறிந்தனர். பார்பனர் வேறு குலத்திலே அடிமையாகப் பெண்
 கொள்ளுவர். சமதக்கினியார் பார்ப்பானரென்று சொல்லப்பட்ட
 போதிலும் அவருடையதாயார் விசுவாமித்திரர் என்று புகழ்பெற்ற
 அரசகுலத்து முனிவருடைய சகோதரி என்பதை முன்னரே கூறினோம்.
 எனவே சமதக்கினியாரும் அரைவாசி அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்
 என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் இவர் தன் தந்தையாகிய இருசிகர
 என்ற பார்ப்பனர் மகனாகப் பிறந்து வனத்திடை வளர்ந்து யோகம்
 முதலிய முறைகளைப் பயின்று யாகம் முதலியவற்றிலே தேறி
 வந்தனராதலின் இவரிடம் தாம் அரசபரம்பரையினர் என்றும் என்னும்
 இல்லாது போயிற்று. இப்படியிருந்தும் வேறு பெண்களிலும் பார்க்க

இரேணுகை அழகிலும் பக்தியிலும் சிறந்தவளாதலின் அவளைச் சமதக்கினியாருக்கு மணம்முடிப்பிக்க அவருடைய சுற்றுத்தவர் விரும்பினார்கள். சமதக்கினியாரும் சம்மதித்தார். எனவே இருசிக முனிவரும் சமதக்கினியாருக்கு இரேணுகையை மணம் பேசி வருமாறு இனத்தவர்களையும், இருடிகளையும் இரேணு மன்னனிடம் அனுப்பினர். அவர்களைக்கண்ட இரேணுவும் இராணியும் உவகைக் கடலில் மூழ்கியவர்களாய், பெண் கேட்டு வந்தவர்களுக்கு விருந்து முதலிய உபசரணைகள் செய்து தங்களுடைய சம்மதத்தையும் தெரிவித்து வழியனுப்பி வைத்தனர். இவற்றின் பின்நல்ல ஒரையிலே இரேணுகைக்கும் சமதக்கினி யாருக்கும் மங்களாகரமாக மணவினை வேதவேதியர்கள் முன்னிலையில் வேதமுறைப்படி நடந்தது. விவாகம் நிறைவேறிய பின்னர் புதிய தம்பதிகள், மிககுளம்பருவத்தினராக இருந்தமையின் கவலையெதுவு மின்றிச் சுதந்திரப் பறவைகள் போல வாழ்க்கையை நடத்தலாயினர்.

பரசுராமன் பிறப்பு

சமதக்கினியாரும் இரேணுகையும் நருமதையாற்றங் கரையிலே தனிக்குடும்பம் நடத்தி யாகம்செய்து விருந்தினரை உபசரித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களுக்கு தண்ணுவன், அனுவன், விசவாவச, பரசுராமன் என்னும் நான்கு புதல்வர்கள் பிறந்தனர். இந்த நான்கு பேரிலும் கடைசி மகனான பரசுராமன் இந்தியாவில் எழுந்த பழைய இதிகாச புராணங்கள் எல்லாவற்றிலும் பேசப்படுகிறார்கள். அவன் திருமாலின் அம்சமாகச் சொல்லப்படுகிறான். ஆதலின் அவனுடைய அவதாரத்தைச் சிவபூராணத்தில் உள்ளபடி காண்போம்.

பிரமதேவருடைய மானச புத்திரர் ஆகிய பிரஞ்சு முனிவருக்குப் புலோமசை, கியாதி என்பவர்கள் மனைவியர்கள். இவர்களில் கியாதி கர்த்தமமுனிவருடைய மகள். இந்த நாட்களிலே மகாவிஷ்ணுவுக்கு எதிராக அசுரர்கள் போர் செய்தனர். விஷ்ணு அவர்களைத்

தோற்கடித்தார். அவருக்குப் பயந்த அசுரர்கள் கியாதியிடத்திலே அடைக்கலம் புகுந்தனர். திருமால் இதனால் கோபம்கொண்டு கியாதியைக் கொலை செய்தார். பிருகு முனிவர் இதனால் கோபமுற்றுத் திருமாலை 'நீ உலகத்திலே பத்துப் பிறவியெடுத் துழல்வாய். ஒரு பிறவியிலே உனது மனைவியை வேறொருவன் கவர்வான்' என்றும் சாபமிட்டார். இப்படிச் சாபம் பெற்ற பிறவியொன்றிலே விஷ்ணு பரசுராமனாகப் பிறந்தார். அக்கதை வருமாறு :-

காதி என்பவருக்கு சத்தியவதியும் விசுவாமித்திர முனிவரும் மக்கள். அவர்களில் விசுவாமித்திரர் இளையவர். சத்தியவதியை இருசிகர் என்னும் முனிவர் மணமுடித்தார் என்று முன்னர் கூறினோம். சிவபூராணம் இவரை நிசித்தர் என்று கூறுகிறது. நிருதரும் இருசிகரும் ஒருவரேயாவர். காதிக்கும் மனைவிக்கும் பிறந்த முதல் மகளான சத்தியவதிக்குப் பின் அவர்களுக்குப் பின்னளைகள் பிறவாததினால் காதி புத்திரகாமேட்டி யாகம் செய்தார். அந்த யாகத்தில் இரண்டு கருக்கள் உற்பத்தியாயின. அந்தக்கருக்களை காதி தன் மனைவியிடம் கொடுத்து அவற்றில் முதலாவதை அவள் உண்ணும்படியும் அப்படி உண்டு பிறக்கிற சிக சத்திரிய வீரனாக இருப்பான் என்றும். மற்றுதை அவர்களுடைய மகள் சத்தியவதி உண்ணவேண்டும் என்றும் அதிலே உண்டாகிற சிக ஞானபுதல்வனா யிருப்பான் என்றும் கூறினாள். கருக்களைப் பேற்ற காதியின் மனைவி தன் தாயிடம் அவற்றைக் கொடுத்து மற்று விபரங்களையும் கூறினாள். தாய் வஞ்சகமாக இந்த ஒழுங்கை மாற்றி, முதலாம் கருவை சத்தியவதிக்கும் இரண்டாம் கருவை காதியின் மனைவிக்கும் கொடுத்து உண்பித்துவிட்டாள். அதனால் காதியடைய மனைவியின் வயிற்றில் ஞானப்புதல்வனாகிய விசுவாமித்திரனும் சத்தியவதியின் உதரத்திலே ஒருசத்திரிய வீரனும் உற்பத்தியானார்கள். சத்தியவதிக்கு இதுதெரியாது. ஆனால் அவஞ்டைய கணவர் நிசித்தர் என்னும் இருசிகர் இதை ஞானத்திருட்டியால் அறிந்துவிட்டார். நிசித்தர் சத்தியவதியிடம் 'உன் வயிற்றிலே சத்திரியவீரன் பிறக்கப்போகிறான்' என்றார். அதற்கு அவள் உத்தரமாக எனக்கு அப்படியான மகன்

வேண்டாம், எனது மகனாகிய சமதக்கினியின் மகன் சத்திரிய வீரனாகப் பிறக்க வரங்கொடுக்க வேண்டும் என்று நிசிதரை வேண்டினாள். நிசிதரும் அதற்கு இசைந்தார்.

இதன்படியே திருமால் சத்திரிய வீரனாக அவதாரமிடுத்துச் சமதக்கினியின் புதல்வனாக இரேணுகை வயிற்றில் பிறந்தார். திருமாலாற் கொல்லப்பட்ட கியாதியை சுக்கிராச்சாரியார் மிருத்து சஞ்சீவி மந்திரத்தை உபாசனை பண்ணி உயிர்பெற்று மூச்செய்தார்.

கந்தபுராணத்திலே ஏழாவது காண்டமாகிய உபதேசகாண்டம் சமதக்கினியாரையும் இரேணுகையையும் அவர்களுக்குப் பிறந்த கடைசி மகனாகிய பரசுராமனையும் பற்றிக் கூறும் இரண்டு பாடல்கள் வருமாறு :-

‘ஓருங்கிய மனத்தியோக முற்றுணர்ந்த தொருவா நின்றோன் அருந்தவ முருவுவேண்டி யருத்தவஞ் செய்த தன்னோன் கருங்கட விலத்துக்காம முதலிய கடந்தோன் தெய்வப் பெருங்குணச் சமதக்கினி யென்றொரு பேரினின்றோன்.

ஆங்கவற் குயிரேயன்னாள் அருந்தவச் சிறப்பினின்றாள் வாங்கருங் கற்பின் தெய்வப் பத்தினி மடவாள் மெல்லென் ரேங்கிய நுசப்பினொல்கு மிரேணுகை யென்பால் தன்பாற் தேங்கமழ் துளவத் தோளான் திருவவ தாரங் செய்தான்.’

இரேணுகை அரச குடும்பத்தில் வளர்ந்தவள். அதனால் அவள் வில்வித்தை முதலிய கலைகளைப் பயின்றிருந்தாள் என்று முன்னர் கூறப்பட்டது. வில்வித்தை, யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலியவைகளை அவள் சமதக்கினியாருக்கு பயிற்றி வந்தாள். ஒரு நாள் சமதக்கினியாரும் இரேணுகையும் வேளிற்காலத்திலே காட்டில் நடந்து தென்திசைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். சூரியன் தனது கிரணங்களையும் பறப்பியதினால் இருவருடைய உடல்களும் வேதனையற்றன. நிலத்தின்குடு இவர்களுடைய பாதங்களில்

கொப்புளம் உண்டாக்கக் கூடிய அளவு கூட்டது. சமதக்கினியாருக்கு குரியன் மேற்கோபம் முண்டது. அதனால் அவர் ஒரு மரத்தின் சிறுகிளையைப் பிடுங்கி வில்லாக வளைத்தார். இரேணுகை வேறு ஒருதடியை எடுத்துக் கொடுத்து அம்பாக அதைப் பிரயோகித்துச் குரியனுக்கு எய்யும்படி கூறினாள். சமதக்கினியார் வில்லிலே அம்பைப் பூட்டிச் குரியனுக்கு எதிரே நீட்டி மந்திரத்தை உச்சரித்தார். இதைக் கண்ட குரியபகவான் பயந்து தன் உருவத்தை மாற்றி பிராமண உருவம் கொண்டு இருவர் முன்பும் வந்து மண்டியிட்டு வணக்கித் தன் குற்றத்தை மன்னிக்குமாறு வேண்டினான். மேலும் அவன், நிழலுக்குப் பிடிக்கும் குடையும் காலுக்குத்தரிக்கச் செருப்பும் அவ்விருவருக்கும் வழங்கிவிட்டு தன்னிருப்பிடம் சேர்ந்தான்.

புரட்டாதி மாதத்திலே அமரபடசத்திலே சமதக்கினியார் பிதிர்களுக்கு மகாளையும் செய்தார். அவர்களுடைய உணவுக்குரிய சோறு, கறி, பால், பழம், தயிர், நெய் ஆதியன் அந்தப் பூசைக்குப் படைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தச் சிறிய யாகத்தில் உணவருந்தலாம் என்று குரோதம் என்னும் தேவதை வந்தது. உணவை அள்ளியுண்ணும் ஆசையுடன் வந்த தேவதை பால் வார்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த பொற்கலசத்தை தனது காலால் இடறிச் சாய்த்துவிட்டது. சமதக்கினியார் இதைக் கண்டவுடன் அடங்காச் சினங்கொண்டு அதைச்சபிக்க எண்ணி வாய்திறக்கு முன் அத்தேவதை அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து தன்னை மன்னித்தருநூமாறு பரிந்து வேண்டிற்று. சமதக்கினியாரும் இரக்க மேலீடால் அதனை மன்னித்து விட்டார். மகாளைத்து அவியுணவை யுண்ண வந்த பிதிர்கள் (தென்புலத்தார்) இதைக் கண்டு பெருஞ்சினங்கொண்டு சமதக்கினியாரை நகுலம் ஆகுமாறு சபித்தார்கள். சமதக்கினியாரும் நகுலம் (கீரி) ஆகமாறிக் காட்டில் அலைந்து திரிவாராயினர்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து சிலகாலஞ்சு சென்ற பின்னர், அந்த வனத்தையடுத்த கிராமத்திலே சத்துப்பிரத்தன் என்னும் சிற்றாசன் தரும் அரசியற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் தினந்தோறும் இருடிகளுக்கும் ஏழைமுதல் பல நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் அன்னதானம் வழங்கிவந்தான். பசியால் அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்த சமதக்கினியாராகிய நகுலம், ஒருநாள், விருந்தில் உண்டு மிஞ்சிய எச்சிலையுண்டு தன் பசியைத் தீர்த்தது. தர்மவாணாகிய சத்துப்பிரத்தன் அளித்த அன்ன தானத்தையுண்டமோல் அக்கீரி பொன்றிறும் பெற்றது.

இன்னும் சில காலம் சென்றுபின் அந்த நகுலம் இந்திரப் பிரஸ்தம் என்னும் நகரிலே தருமபுத்திரர் செய்வித்த அசுவமேத யாகத்தில் உண்டு பசிநீர்த்தது. அன்று தொடக்கம் அந்நகுலத்தை வாட்டிய யானைத் தீ என்னும் நோய் தீந்து விட்டது. இதனால் மகிழ்வற்ற நகுலம் தருமபுத்திரரிடமும் மற்றவர்களிடமும் அசுவமேத யாகத்தின் சிறப்புகளையும் அந்த யாகத்திலேயுண்டதனால் தன் தீராப்பசி தீந்துவிட்டதையும் புகழ்ந்து கூறிற்று. இதைக் கண்ட பிதிர்கள் தாங்கள் இட்ட சாபம் அண்ணோடு தீந்துவிட்டது என்று கூறவே நகுலம் மனித உருப்பெற்று பழைய சமதக்கினி முனிவராக மாறிற்று.

சமதக்கினியார் சாபம் நீங்கியின் இரேணுகையுடனே தனியான இடத்திலே குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கினார். இந்நாலின் தொடக்கத்திலே இவர்கள் நருமதையாற்றங் கரையிலே வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கியது பற்றிக் கூறப்பட்டது. இவர்கள் வாழ்ந்து வந்த நாட்களில் நடந்த சம்பவங்கள் இனிக் கூறப்படுகின்றன.

*****

காத்தவீரியப் படலம்

இந்தியாவின் வடக்கிலேயுள்ள இமயமலையிலிருந்து வரும் பல நதிகள் ஒன்று சேர்ந்து கங்கையாறு ஓடிவருகிறது. அந்நதிகளை அண்டிய பகுதிகளில் பல இராச்சியங்கள் இருந்தன. கேகய் நாடு என்பது அவற்றில் ஒன்று. அந்த நாட்டைச் சூரியவம்சத்து அரசர் முற்காலத்தில் அரசு செய்தனர். அவர்கள் தென்னாட்டிலிருந்து சென்ற திராவிடருடன் வடநாட்டவர் கலந்து பிறந்தவர்கள் என்று தெரிகிறது. தனகன் என்னும் அரசன் அந்நாட்டை அரசுசெய்தான். அவனுக்கு கிருதவீரியன் என்னும் பெயரும் உண்டு. அவன் மனைவி பெயர் சுகந்தை. இவ்விருவருக்கும் நெடுநாட்களாகப் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் இருவரும் யாகங்கள் செய்து இறைவனை நோக்கித் தவமிருந்தனர். இறைவன் இவர்களுக்குத் தரிசனமாகி அவர்கள் விரும்பியது யாது என வினவினான். தனகன் ‘சுவாமி எனக்குப் புத்திரரில்லாத குறையை நீக்கியருள வேண்டும்’ என்று வேண்டினான். இறைவன் அவனை நோக்கி ‘நீ முற்பிழப்பிலே சாம்பன் என்னும் பெயருடன் அரசனாய் இருந்தாய். அந்நாட்களிலே பலவித மகாபாதகங்களைச் செய்தாய். உன் மக்களும் துட்டிகளாய் இருந்தனர். பிருகு முனிவருடைய சாபத்தால் அவர்கள் மாண்டு போனார்கள். நீயும் வறியவனாகி அலைந்து திரிந்தாய். அக்குறை இப்பிழவியிலும் உன்னைத் தொடர்கிறது. அக்குற்றத்திற்கு ஏற்ற ஒருவனை மகனாகப் பெறுவாய்’ என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். இச் சம்பவம் காவிரி நதி பாயும் தென்னாட்டிலே நடந்ததாகச் சில புராணங்கள் கூறுகின்றன.

தனகன் வனத்திலிருந்து மகிள்மதி என்னும் தழை நகருக்கு மனைவியுடன் வந்தான். இவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு பிறவியிலேயே கைகளும் கால்களும் இல்லாதிருந்ததைக் கண்டு பெற்றோர் மிக வாடினார்கள். ஒரே மகன் ஆதலின் அங்கவீனனாய் இருந்தபோதிலும் அவனை அன்போடு கிருதவீரியன் வளர்த்தான்.

இக்குழந்தைக்கு அருச்சனன் என்று கிருதவீரியன் பெயர் குட்டினான். வடவருடைய தத்தி தாந்த முறைப்படி கார்த்தவீரியன் என்றும் கார்த்தவீரியார்ச்சனன் என்றும் பூராணங்களிலே இவன் கூறப்படுகிறான். நாம் இவனைக் காத்தவீரியன் என்று அழைப்போம்.

நல்ல ஆசிரியர்களைக் கொண்டு அறுபத்துநான்கு கலை களையும் கிருதவீரியன் மகனுக்குக் கற்பித்தான். கலைகளை ஒருவாறு கற்றறிருந்த கார்த்தவீரியன் தனது பன்னிரண்டாவது வயதிலே ‘தாத்திரேயர்’ என்னும் முனிபுங்கவரிடம் சென்று படித்தான். இவனுடைய திறமையைக் கண்ட முனிவர் அவனுக்கு உபதேசங் கொடுத்து ‘உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேட்பாயாக’ என்றார். பேராசையே பிடித்துக் கைகளும் கால்களுமில்லாதிருந்த அவன் ‘தேவாரீர் எனக்கு இரு கால்களையும் ஆயிரம் கைகளையும் தரல்வேண்டும். அவற்றால் யான் எல்லாரையும் வென்று விரும்பிய சுகங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டும்’ என்று வேண்டினான். முனிவரும் அதற்கிணைந்தார். உடனே இவன் இரண்டு கால்களையும் ஆயிரங் கைகளையும் உடையவனாகித் தன் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இதன் பின்பு அவன் மற்றவர்களிடம் இல்லாத ஆயுதம் ஒன்று தன்னிடம் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கிருதா என்னும் முனிவரிடம் சென்று பணிந்து வணங்கி அவரைப் பிரியப்படுத்தி அவரிடமிருந்து அக்கினி அம்பு ஒன்றைப் பெற்றுக் கொண்டான். அரசனாதலினால், அவன்தான் கண்ட அழகிய பெண்களை வலோற்காரமாகப் பிடித்துக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து தனது அந்தப்பூரத்திலே வைத்து மனைவிகளாக்கிக் கொண்டான். அவனுக்கு பதினாயிரம் மக்கள் பிறந்தனர் என்றும் அவன் என்பத்தையாயிரம் ஆண்டுகள் வசித்தான் என்றும் பூராணங்கள் கூறுகின்றன. திருப்பாற் கடலைத் தேவர்களும் அசுரர்களும் கடைந்தபோது அவன் தேவர்கள் பக்கம் நின்று கடைந்தான் என்ற பூராணக் கதையும் உண்டு. அழுத்ததைக் குடித்ததினால் அவன் 85000 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்தான் என்றும் பூராணம் கூறுகிறது.

கார்த்தவீரியனுடைய வீரத்தை இராவணன் தூதுவர் மூலமறிந்தான். பத்துத்தலையுள்ள தன்னிலும் பார்க்க ஒரு தலையுடன் ஆயிரம் கையுள்ளவன் பலசாலியாக இருக்க முடியாது. ஆதலின் யுத்தம் செய்து அவனை வெல்லவேண்டும் என இராவணன் என்னினான். என்னியவன் தென்கோடியிலுள்ள இலங்காபுரியிலிருந்து வடக்கேயுள்ள நருமதை நதிவரை சென்று கார்த்தவீரியனைத் தேடினான். கார்த்தவீரியனை இராவணன் காணமுடியாது போயின்று. அவனைக் காணும்வரை நருமதையின் தீர்த்திலே சிவபூசைசெய்ய என்னி இராவணன், சிவலிங்கம் ஒன்றை அமைத்து முறைப்படி சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தான். இராவணன் அங்கே வந்ததையும் சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்ததையும் அறியாத கார்த்தவீரியன் சற்று வடக்கே நருமதை ஆற்றிலே தன்மனைவியருடன் நீராடிக் கொண்டிருந்தான். கார்த்தவீரியன் காமலோலனாகி அவர்களோடு விளையாடி நருமதையிலே அவர்களுடன் பலவிதலீஸலகள் புரிந்து விளையாடினான். தன்னுடைய காதல் மனைவியரை அச்சுறுத்திக் கேலி செய்ய என்னினான் கார்த்தவீரியன்.

நருமதை யாற்றினாடி வெண்மணக்குஞ்சில் நனகன் அரனுடைப் பூசையாற்றி யிராவண னமருமேல்வை மருவுமா யிரம்பொற் கையால் வரநதி தடுத்து வேந்தன் பொருவரு மகளீரோடும் பூம்புனலாட லுற்றான்....

என்று கூர்ம புராணம் அகத்தியன் இராவணன் மரபு உரைத்த அந்தியாயம் (101) இதை விவரமாக கூறுகிறது.

அதற்காக அவன் ஆழ்றின் நடுவில் நின்றுகொண்டு தன் ஆயிரம் கைகளையும் விரித்து அணைக்ட்டினது போல நீரை ஓடவிடாமல் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன் நீர் பிரவாகம் எடுத்து நீர் மட்டம் உயர்ந்தது. பின்புறமாக உள்ள நீர் குறைந்து போயின்று. முன்புறத்திலே அவனது தேவிமார் நீந்தியும் சுழியோடியும் பலவித கேலிகளும் சேட்டைகளும் செய்து விளையாடினர். இவர்களை வெள்ளாநீர் அடித்துக் கொண்டு போனால் அவர்கள் பயந்து ஓடி

வழிவிடுவார்கள், தான் அவர்களைக் கேலி செய்யலாம் என்று நினைத்து கார்த்தவீரியன் நிர்ப்பெருக்கைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தான். தன் ஆயிரம் கைகளையும் ஒருங்கே உயர்த்தினான். அணை ஒன்றுடைந்தால் வெள்ளம் எவ்வளவு பெருக்குடன் விரைவாக ஓடுமோ அவ்வளவாக ஆற்றுநீர் கரை பூரணாக ஓடிற்று. அந்த நீர் அவன் காமக்கிழுத்தியர் பலரை இழுத்துச் சென்றது. உயிர் தப்புவதற்கு வழிதெரியாது அவர்கள் பெருங் கூச்சலிட்டுப் பதைத்தார்கள். கார்த்தவீரியன் கைகொட்டி நகைத்து அவர்களைக் கேலிசெய்து தன்னுடைய ஆயிரங் கைகளையுங் கொண்டு சிலரைப் பிடித்துத் தூக்கியும், சிலரை வாரியெடுத்தும், சிலரைக் கரையில்வீசியும், சிலரை உடம்புடன் அணைத்தும், சிலரை நீருள் அமிழ்த்தியும், சிலரை நீரிறைத்து வருத்தியும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பெருக்கெடுத்து ஓடிக்கொண்டிருந்த நருமதையாற்று வெள்ளம் சுற்றுத் தூரத்தே இராவணன் பூசைசெய்துகொண்டிருந்த சிவலிங்கத்தை மூடிற்று. இராவணனையும் அது இழுத்துச் செல்லப் பார்த்தது. இராவணன் அஞ்சாதவனாய்ச் சிவலிங்கத்தை எடுத்து இறுகப்பிடித்துக் கொண்டு கரையேறினான். கரையேறிய இராவணன் ஆற்று நீர் இவ்விதம் பெருகிய காரணம் யாதென அறிவுதற்காக கரைவழியே முன்னாக நடந்துசென்றான். அங்கே ஆயிரம் கைகளுடன் நிற்கும் ஒருவனைக் கண்டு அவனே கார்த்தவீரியன் எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டான்.

தானே வலிமை மிக்கவன் என்ற எண்ணமுடைய இருவருக்கும் காரணமில்லாமலே கோபம் உண்டாயிற்று. இரண்டு பேரும் ஒருவரை ஒருவர் வாயில் வந்தபடி இகழ்ந்தனர். வாய்ப்பேச்சு கைச்சன்டையாக மாறியது. அது பெரிய கோரப்போருமாயிற்று. அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கைகளாலும் கால்களாலும் அடித்தும், குத்தியும், உதைத்தும், ஒத்தியும் தாக்கத் தொடங்கினர். மல்யுத்தம் தொடங்கிற்று. ஒருவரையொருவர் தூக்கி ஆகாயத்தில் ஏறிந்தனர். எறிபட்டு மேலெழும்பி கீழே விழுந்தவுடனே எழுந்து மறுபடியும் அவர்கள் மோதினர். பெரிய பெரிய மரங்களையும் பனை, தென்னை முதலிய நீண்டமரங்களையும் சிறு தடிகளை கொண்டு

அடிப்பதுபோல உபயோகித்தனர். மலைப்பாறையைப் பெயர்த்துப் பிடுங்கி ஒருவர் மேல் ஒருவர் எறிந்தனர். அக்கற்களைச் சிறுபந்துகளைப் பிடிப்பதுபோல மெல்லப் பிடித்து எறிபட்டவர் எறிந்தவர் மீது மறுபடியும் வீசினர்.

கோரச் சண்டையினால் தாக்கப்பட்ட அவர்களுடைய தலை, வாய், மூக்கு, முதுகு, மார்பு, கை, கால்களிலிருந்து இரத்தம் பீறிட்டு ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்திலே இராவணன் கார்த்தவீரியனை நெருங்கி அவனுடைய கால்களிரண்டையும் பிடித்து வாரியிழுத்து விண்ணில் எறிந்தான். மேலே எறியப்பட்ட கார்த்தவீரியன் கீழே விழுந்த தருணத்தில் மறுபடியும் அவனைப் பிடித்து வீசுவதற்கு இராவணன் பிடித்த நேரத்திலே கார்த்தவீரியன் தனது ஆயிரம் கைகளாலும் இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும், கால்களையும் இறுகப்பிடித்துக் கொண்டான். இராவணனால் அசையமுடியாது போயிற்று. கார்த்தவீரியன் இராவணனைப் பூமியிலே தள்ளி அவன் மார்பின் மேல் இருந்துகொண்டு அவனுடைய கைகளையும் கால்களையும் தனது சில கைகளால் பிடித்துக் கொண்டு, மற்றுக்கைகளால் அவனுடைய தலையிலும் முகத்திலும், கழுத்திலும், மார்பிலும், வயிற்றிலும், குத்தியும், இடித்தும், அடித்தும் மோதினான். இராவணன் களைப்பு மேலிட்டால் அறிவிழுந்தான். அவனைச் சங்கிலியாற் கட்டிக் கார்த்தவீரியன் சிறையில் அடைத்துவிட்டான். இராவணனுடைய கர்வம் ஓடுங்கிவிட்டது.

புலத்திய மகாழுனிவர் இதையறிந்தார். இவர் இராவணனுடைய தந்தை வழிப்பாட்டனாரல்லவா. அவருக்கு இராவணனை விடுவிக்கவேண்டும் என்னும் என்னம் உண்டாயிற்று. கார்த்தவீரியனிடம் அவர் வந்து இராவணனை விடும்படியும், இருவரும் வடக்கிலும் தெற்கிலும் சக்கரவர்த்திகளாயிருந்து நண்புடன் அரசு செய்யலாம் என்று புத்தி கூறினார். புலத்தியரைக் கோபம் மூட்டினால் அவர் தன்னைச் சபித்துவிடுவார் என்று கார்த்தவீரியன் நினைத்தான். தனது பயத்தை வெளிக்காட்டாமல் அவன் புலத்தியருடைய

நண்பைப் பெறுவதற்காக இராவணனைச் சிறை நீக்கம் செய்தான். இராவணனும் தன் மமதையொடுங்கி மரியாதையுடன் செல்கிறவன் போல் தன் தோல்வியை யாரும் அறிதல் கூடாது என்ற எண்ணத்துடன் தென்திசைக்கு திரும்பிவிட்டான்.

இச்சம்பவத்தை :-

‘வீழ்ந்தவா னரக்கன்தன்னை விரைவின் யாப்புறுத்தி மன்னன் தாழ்ந்துதன் சேனை வாழ்த்தத் தன்னகர் புகுதுமேல்வை ஆய்ந்தநூற் கேள்வியிக்க புலத்தியன் அரசர் போற்றி வாழ்ந்திடுகென்று வெய்யோன் வனச்சிறை நீக்கினானோ’

என்று கூர்மபுராணம் அ. இரா. மரபு அத் (105) கூறுகிறது.

“பார்க்கவர் என்ற முனிவர் கேகய நாட்டிற்கருகிலே தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு பல மாணவர்கள் இருந்தனர். ஒருமுறை அவர் கோமேதக யாகம் செய்தார். பல முனிவர்கள் அந்த யாகத்தில் கலந்துகொள்ளுவதற்கு வந்திருந்தனர். கார்த்தவீரியன் இதையறிந்து யாகத்தைப் பார்க்க வந்திருந்தான். யாகம்முடிந்து வரும்நேரத்திலே கார்த்தவீரியன் நரி, புலி, ஆமை, கழுதை முதலியவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து அவற்றை வெட்டி யாக குண்டத்திலே போட்டு ஏரியச் செய்தான். இதைக் கண்ட முனிவர்கள் வருந்தினர். பார்க்கவருக்கு அடக்க முடியாத கோபம் உண்டாயிற்று. அவனை அடித்துக் கொல்லவும் அந்த முனிவர்களால் முடியாது. முனிவர்களுக்குக் கோபம் வந்தவுடனே முனிவது (சாபமிடுவது) தான் அவர்களுடைய தொழில், எனவே கோபத்துடன் பார்க்கவர் கார்த்தவீரியனைப் பார்த்த ‘இந்த யாகத்தைப் பழுது படுத்துவதற்கென விலங்குகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து வெட்டி யாக குண்டத்திலேயிட்ட உனது ஆயிரம் கைகளும் பிராமணன் ஒருவனால் அழியக் கடவுது’ என்று சாபமிட்டார். யாகமும் ஒழிந்துவிட்டது. யாக அட்சதையைப் பெறக் காத்து அங்கலாய்ப்புடன் இருந்த முனிவர் களும் தத்தம் இருக்கைகளுக்குச் சென்று விட்டனர். கார்த்தவீரியனும் இதுவும்

நடக்கக் கூடியதோ என்ற கர்வத்துடன் தன் தலைநகருக்குச் சென்றுவிட்டான்.

ஆபஸ்தம்பர் என்னும் முனிவர் ஒருவர் வேறொரு காட்டிலே தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் அவரைச் சேர்ந்த முனிவர்களும் மாணவர்களும் வசித்தனர். முனிவர்கள் தங்கள் தேவியருடன் காட்டைச் சேர்ந்த பல்வேறுடங்களிலே நல்ல புற்றுரைகளின் நடுவிலேயுள்ள சோலைகளிலே தனித்தனி பர்ணசாலைகள் அமைத்து வாழ்ந்தனர். கார்த்தவீரியன் வேட்டையாடும் நோக்கத்துடன் இவ்விடத்திற்கு வந்தான். வந்தவன் முனிவர்களையும் அவர்கள் பத்தினிமாரையும் கண்டான். முனிவர்கள் ஆபஸ்தம் முனிவரிடம் யோக மார்க்கங்களைக் கற்றுறிவதற்காகவும் யாகங்களில் பங்கு பற்றுவதற்காகவும் செல்வது வழக்கம். அவருடைய பத்தினிமார் அருகில் ஒடிய நர்மதையாற்றிலே நீராடிச்சுத்தமான புனிதநீரைக் குடங்களிலே மொண்டு தங்கள் இடங்களுக்கு வந்து பசுக்களைப் பராமரிப்பதிலும் சமயல் செய்வதிலும் நாட்களைச் செலவிடுவர்.

இப்பெண்மனிகளைக் கார்த்தவீரியன் கண்டான் மிருக வேட்டையில் சென்ற அவனுடைய மனம் பெண் வேட்டையிலே செல்லலாயிற்று. அவன் அப்பெண்மனிகளைக் கற்பழித்தான். தன் விருப்பத்திற்கு எதிர்த்து நின்றவர்களை வெட்டித்தன் வாளுக்கு இரையாக்கினான். ஈந்திலே இவன் ஆபஸ்தம்ப முனிவரையும் துன்புறுத்தனன்னிச் சென்று அவருடைய யாகத்தை அழிக்க முற்பட்டான். அவர் அவனை நோக்கி ‘உன்னை நான் கொல்வது எனக்கு பாவமாக முடியும். ஆனால் நீ செய்த கொடுமைகளுக்குப் பதிலாக உனது சிரம் பரசுராமனால் அறுக்கப்படும் என்று சாபம் கொடுத்தார். எதிரிலே நின்றால் அவர் தன்னை ஏரித்துவிடுவார் என்ற பயத்தினால் கார்த்தவீரியன் அவ்விடத்தை விட்டகண்று போயினான்.

ஆண்டுகள் சில சென்றபின் கார்த்தவீரியன் மறுபடியும் வேட்டையாடிச் சென்றான். அப்பொழுது அவன் சமதக்கினி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றதைப் பற்றிப் பின்னர் கூறுவோம்.

கார்த்தவீரியன் ரேணுகையைக் கண்டது

முனிவர்களுடைய யாகங்களை அழித்தும் அவர்களைக் கொன்றும் அவர்களுடைய மனைவியரைக் கற்பழித்தும் சிறையிட்டும் வந்த கார்த்தவீரியன் பின்னொருநாள் தன் பரிவாரங்களுடன் வேட்டையாடுவதற்குக் காட்டினுட் சென்றான். வேட்டையாடியபின் களைப்படுதன் திரும்பித் தன்னாருக்கு வந்து கொண்டிருந்த கார்த்தவீரியன் நடுக்காட்டின் மத்தியிலே நருமதையாற்றங் கரையிலே சமதக்கினியாரும் இரேணுகையும் வதியும் இடத்துக்கு வந்தான்.

களைப்போடு வருகின்ற அரசனையும் பரிவாரங்களையும் கண்ட சமதக்கினியார் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்றார். அவர் இந்திரனிடம் பெற்றுப் பூவுலகத்துக்குக் கொண்டு வந்த காமதேனு என்னும் பசு இங்கே ஓமதேனு என்னும் பெயருடன் அவரிடம் வளர்ந்து வந்தது. சமதக்கினியார் அப்பசுவைக் கொண்டு கார்த்தவீரியனுக்கும் அவனுடன் வந்தவர்களுக்கும் அறுசுவை உண்டி வழங்கப் பண்ணினார். எல்லோருக்கும் நல்ல உணவு வழங்கப் பண்ணினார். எல்லோருக்கும் நல்ல உணவு வழங்கிய காமதேனுவைக் கவர வேண்டும் என்னும் எண்ணம் கார்த்தவீரியனுக்கு உண்டாகவே, முனிவர் வெளியே சென்ற தருணத்தில் கார்த்தவீரியனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும் காமதேனுவைக் களவெடுத்துப் போக எண்ணினர். அவர்கள் அதை நெருங்கி கயிற்றாற் பிணிக்கத் தொடங்கவே, காமதேனு கோபம் கொண்டு சீறிப்பாய்ந்து அவர்களிற் பலரைக் கொம்புகளாலும், காலாலும், குத்தியும், மிதித்தும், மோதியும் கொன்றதுமன்றி,

அவர்களைத் தொடர்ந்து தூர்த்தவும் தொடங்கிற்று. காமகேனுவுடைய உடலிலிருந்து பல ஆயிர வீரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களும் கார்த்தவீரியனுடைய சேனைகளை வெட்டியும் குத்தியும் அழித்து விட்டனர். கார்த்தவீரியனும் அவனுடைய மக்களில் நால்வரும் பீதிகொண்டு ஓடினார்கள். இச்சத்தத்தை யாதென்று அறிய என்னிய இரேணுகை ஆச்சிரமப் படலையைத் திற்ந்து தலையை மாத்திரம் வெளியே நீட்டி எட்டிப்பார்த்தாள். இதைக் கார்த்தவீரியன் கண்டான். இரேணுகையின் முகத்தைக் கண்.. கார்த்தவீரியன் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் செய்ந்திரி கொண்ற தன் துரோகத்தையும் மறந்தான். இரேணுகையை எவ்விதமாகவாவது கவரவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனது மனதிலே சுவாலையாகக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தது. அவளை நேரே வலோற்கரமாகக் கவரமுயன்றான். சமதக்கினியாருடைய சாபம் பெற்றுத் தான் இறந்துவிடவும் கூடும் என்று அவன் எண்ணினான். ஆதனால் அவன் இரேணுகையை வஞ்சித்து மருவவெண்ணாங்கொண்டான். அதிலிழியற் காலையிலே, இரேணுகை நீராடச் செல்வதை கார்த்தவீரியன் அறிந்தான். மறுநாள்,

‘மனையறக் கிழமையிரி னொழுகு மானிழழ
தனைமலர்க் குழலியோர் ஞான்று பொய்கையிற்
கனைதிரைத் தடம்புனல் கவரப் போந்துழி
வினைவழிக் கண்டனன் கார்த்தவீரியன்’

(காஞ்சி. இரேணு 4)

அவளைக் கண்டவுடனே அவள் செல்லும் வழியருகே அழகிய உருவமுடையவனாக அவன் மாறி இரத்தினாபரணிகளை அணிந்து கொண்டு நின்றான். எவருடைய முகத்தையும் ஏற்றுத்துப் பாராது பூமியையே நோக்கிக் கொண்டு செல்கிற இரேணுகாதேவியார் இவன் நின்றதைக் காணாது தடாகத்துக்குச் சென்று திரும்பினாள். கார்த்தவீரியன் இதனால் மிகவும் துக்கமடைந்தவனாகி வேறொரு உபாயம் கண்டுபிடித்து அவளைத் தன்வசப்படுத்த வேண்டும் என எண்ணிச்சென்றான்.

இரேணுகை புலரிப்பொழுதில் நித்திரை விட்டெழுந்து தன் கணவருடைய பாதங்களை வணங்கி விட்டுப் பக்கத்தில் நருமதை யாற்று நீர் செறிந்த குளத்துக்குச் சென்று நீராடி பின் குளத்திலே யுள்ள வண்டு முசாத் மலர்களைப் பிடுங்கியெடுத்துக் கொண்டும் தண்ணீரைப் பந்துபோலச் சுருட்டிச் சுமந்து கொண்டும் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து வீட்டுவேலைகளைச் செய்யத் தொடங்குவாள். இதைக் கார்த்தவீரியன் அறிவான். அவன் அடுத்த நாள் அவள் நீராடப் போகும் வழியிலே மறுநாளும் அவளைக் காத்து ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி நின்றான். போகும் வழியையன்றி வேறொன்றையும் பாராதவளாதலின், அவன் நிற்பதை இரேணுகை காணவேயில்லை.

காந்தருவ தேசத்திலே சித்திரசேனன் என்று ஒரு அரசனிருந்தான். அவன் அழகிற் சிறந்தவன். சித்திரசேனனுடைய உருவத்திலே தான் காணப்படில் இரேணுகை தன்னைக் காதலிப்பாளன்று கார்த்தவீரியன் நினைத்தான். அதனால் அடுத்தநாள் அவன் கந்தருவனாகிய சித்திரசேனனுடைய உருவத் துக்குமாறி அதிகாலையிலே இரேணுகை நீராடும் பொய்கையின் மேற் பறந்து சென்றான். சரத்காலத்துப் பூரண சந்திரன், நீலமேற்கட்டி அதில் முத்தும் கோமேதகமும் தூக்கிய பந்தல் போலக் காணப்பட்ட வானத்திலே, பால்போல் ஒழுகுகின்ற கிரணங்களைச் சொரிந்து மெல்லெனப் பவனிவந்து கொண்டிருந்தான்.

பொய்கையிலே தாமரை, குவளை, செங்கழுநீர், அல்லி, ஆம்பல், முதலிய மலர்கள் விரிந்து கொண்டிருந்தன. பக்கத்திலிருந்த அசோகு, சண்பகம், மந்தாரம், பாரிசாதம், சந்தனம், வில்வம் முதலிய மரங்களிலுள்ள மலர்களைத் தழுவிய தென்றலிங்க காற்று, தடாகத்திலுள்ள மலர்களின் சுகந்த வாசனையையும் அனைந்து கொண்டும் அசைந்து கொண்டுமிருந்தது. நீர் நிலையிலே அலைகள் இல்லாததினால் வானமும் நட்சத்திரங்களும் சந்திரனும் கண்ணாடியில் தெரிவது போல நீர்நிலைக்குள்ளும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. இவ்வித இனிய காட்சிகளைக் கண்டு களித்த மனத்துடன் இரேணுகை நீரில் இறங்கிய நேரத்திலே நீருக்குள்ளே படக்காட்சி

தெரிவது போல ஒருகாட்சி தென்பட்டது. கார்த்தவீரியன் சித்திரசேனனுடைய உருவத்துடன் தடாகத்தின்மேற் பறந்தான். அவன் பறக்கிறகாட்சி தடாகத்து நீரினுள்ளே தெரிந்தது. இரேணுகை இதை சிலகணம் வியப்புடன் பார்த்தாள். சற்று அறிவு தடுமொறினாள். மறுகணத்திலே சுய அறிவு வரப்பெற்று தான் வேறொரு ஆடவனுடைய உருவத்தைப் பார்த்தது பிழை என உணர்ந்தாள். மிகுந்த துக்கத்துடன் அவள் நீராடனாள். பூக்களைக் கொய்தெடுத்தாள். அதன்பின் வழமைபோல நீரைத் திரட்டினாள். நீர் திரண்டு வரவில்லை. எனவே, வாடிய முகத்துடன் அவள் பர்ணசாலைக்கு வரலானாள்.

அவள் வந்து கொண்டிருக்கும் போது சமதக்கினியார் துயிலெழுந்துவிட்டார். அவர் முற்றத்துக்கு வரவும் இரேணுகை அங்கு வந்தாள். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டனர். இரேணுகை தன் பத்தாவடையை பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். சமதக்கினியார் இரேணுகையின் முகம் அன்று வாடியிருப்பதை யுணர்ந்தார். அதன் காரணம் யாதென அவர் தமக்குள் ஆலோசனை பண்ணினார். தவ வலிமையால் அவருக்கு அன்று அதிகாலையிலே தடாகத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் எல்லாம் தெரியலாயின. ஆதனால் அவர் கோபங் கொண்டார். அவர் தண்ணுவன், அணுவன், விசுவாவசு, பரசுராமன் ஆகிய நான் மக்களையும் வரும்படி அழைத்தார். அவர்களும் வந்தனர். சமதக்கினியார் தனது முதல் மகனான தண்ணுவனிடம் தாய் பிற ஆடவனை இச்சித்த குற்றத்திற்காக அவளுடைய தலையை வெட்டும்படி கட்டளை யிட்டார். தண்ணுவன் ‘தாயை நான் கொல்ல மாட்டேன்’ என்று மறுத்து அவ்விடத்தை விட்டு ஓடினான். சமதக்கினியார் இரண்டாவது மகனாகிய அணுவனை நோக்கி ‘இவளை கத்தியால் வெட்டு’ என்று கூறினார். அவனும் தாயை வெட்ட விருப்பமில்லாதவ நாக ஓடிவிட்டான். அவர் மூன்றாம் மகனாகிய விசுவாவிடம் தாயை வெட்டச் சொன்னார். அவனும் அதற்கு விரும்பாது ஓடிவிட்டான். அவர் தன் கட்டளையைச் செய்யாத மக்கள் மூவரையும் நரிகளாக்கிக் காட்டில் அலையும்படி சாபமிட்டார். அவர்களும் நரிகளாயினர். சமதக்கினியாருக்குக் கோபம் அதிகமாகிவிட்டது. அவர் தமது கடை மகானாகிய பரசுராமனை அழைக்க அவனும்

வந்தான். அவனிடம் வாளொன்றைக் கொடுத்து இதோ உனது தாய் நிற்கிறாள். இவள் இன்று காலை அயலவனான ஒருவனுடைய உருவத்தை நீர் நிலையிற் கண்டு இச்சித்தாள். அதனால் அவளது கற்பு நிலை தவறிவிட்டது. இனி அவள் எனது மனைவியாயிருப்பதை நான் விரும்பமாட்டேன். ஆதலின் இவளைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோய் தலை வேறு உடல் வேறாகும்படி வெட்டிவிட்டு வா என்றுகூறினார். பரசுராமனுக்கு தகப்பனாருடைய குணமும் அவருடைய தவவலிமையும் தெரியும். அவரைப் பிரதிப்படுத்தினால் எல்லாவற்றையும் பெறலாம் என்று பரசுராமன் அறிவான். அப்படியிருந்தும் தாய் மேலுள்ள அங்கு அவனை வருத்தியது. இதைக்கண்ட இரேணுகை பரசுராமனை நோக்கி 'மகனே தந்தைசொல் மிகக் மந்திரமில்லை. அவர் சொல்லைத்தட்டாதே' பிருகு முனிவர் இட்ட சாபத்தினால் விட்டுண்ணுவாயிருந்த நீ இன்று மனிதனைப் போல் யோசிக்கிறாய் அப்படி யோசியாதே. என்னை வெட்டிவிடு. அப்போது நானும் பதிவிரதையாவேன். என்று உருக்கமாகக் கூறினாள். அவன் தாயை அழைத்துக்கொண்டு கொலைக்களமுள்ள காட்டுக்குச் செல்லத் தொடங்கினான். இதைக் கண்ட இருடிகளும் அவர்களது பத்தினிகளும் ஓப்பாரி வைத்தனர். கண்ணீர்விட்டு அழுது இரங்கினர். சிலர் பரசுராமனையும் இரேணுகையையும் கொலைக்களத்திற்குச் செல்லவிடாது தடை செய்தனர். பல பெண்கள் இரேணுகையைச் சூழ்ந்துகொண்டு அழுது புலம்பினர். பலர் அவளை எவரும் காண்முடியாதபடி சுற்றி மறைத்துக் கொண்டனர். பல ஆண்கள் பரசுராமனைச் சுற்றிக்கொண்டு அழுதனர், கெஞ்சினர், மன்றாடினர், அவனுடைய கையிலிருந்த வாளைப் பறித்தெடுக்கவும் சிலர் முற்பட்டனர். பரசுராமனோ தான் தந்தையிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றப் போவதாகக் கூறி அவர்களிடம் தன்னையும் தாயையும் விட்டகன்று போகும்படி வேண்டினான்.

குறிப்பு :- சிவபுராணம் மட்டும் இரேணுகை கார்த்தவீரியனை இச்சித்தாள் என்று கூறுகிறது. மற்றுய புராணங்கள் யாவும் அவள் சித்திரசேனன் என்றும் பெயருடைய கந்தருவனை இச்சித்தாள் என்று கூறுகின்றன.

முனிவர்களாவது மற்றவர்களாவது பரசுராமன் கூறியதை ஏற்றுக் கொள்ளாது அவனுடன் வலோற் காரம் பேசவும் இரேணுகையை தாங்கள் வேறிடத்துக்குக் கொண்டுபோய் காப்பாற்றவும் முயன்றனர். சாந்தமானவையும் நியாயமெனத் தனக்குத் தெரிந்தவைகளுமான பேச்சுக்களால் அவர்களைச் சம்மதிக்கப் பண்ண முடியாது என்று பரசுராமன் உணர்ந்தான். அதனால் அவன் எல்லாரையும் அகன்று போகுமாறு எச்சரித்தான். அவர்கள் செவிசாய்க்கவில்லை. இதனால் பரசுராமன் கோபம் கொண்டான். வாளை கையிலேந்திக்கொண்டு தாயை அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்குள் அவன் சென்றான். கொலைக்களத்தடிக்கு அவனும் தாயும் மற்றவர்களும் வந்துவிட்டனர். அப்பொழுது மற்றவர்கள் பரசுராமனை அடித்துக் கொலை செய்யவும் முந்பட்டனர். பரசுராமனுக்கு கோபம் மிக மூண்டுவிட்டது. அவன் அங்கு நின்ற ஆண்கள் பெண்கள் எல்லாரையும் முதலிலே தன் வாளுக்குப் பலி கொடுத்தான். பார்த்த விடங்கள் எல்லாம் முண்டங்களும் தலைகளும் உருண்டன. இரேணுகை பரசுராமன் முன் தலைகுளிந்து நின்று ‘பரசுராமா, நேரமாகிறது, உன் தந்தை கட்டளையை நிறைவேற்று. நானும் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன் கழுத்தால் என்னை வெட்டிவிடு. உன் புகழ் உலகம் முழுவதும் பரவும். நீ சிரஞ்சீவியாய் இருப்பாய், உடனே வாளுக்கு என்னைப் பலிகொடு’ என்று வேண்டினாள். பரசுராமன் அவன் சொற்படி செய்யத் தயங்கினான். தாய்ப்பாசம் மேலிடவே பரசுராமன் தாய் சொன்னதைச் செய்யப்பின் நின்றான். அப்பொழுது இரேணுகை அவனை அண்டுன் நோக்கி ‘மகனே பரசுராமா, உன் தந்தை சொன்னதையும் நீ செய்கிறாயில்லை எனது உரைகளையும் நீ செவிமடுக்கிறாயில்லை. நீ விட்டுணு வம்சமாயிருக்கிறாய். கிருஷ்ண பரமாத்மாவாக நீ இருந்தபோது அருச்சனனுக்கு நீ உபதேசித்தவைகளை மறந்து போனாய் போலிருக்கிறது. உலகத்திலே உள்ள உயிர்கள் தாம் தாம் செய்த வினைகளுக்கேற்ப பிறந்து உழல்கின்றன. அவைகளுக்கு முதலுமில்லை முடிவுமில்லை. அவற்றைப் படைக்கவும் முடியாது. அழிக்கவும் முடியாது. ஒருவரால் ஒருவரைக் கொல்லவும் முடியாது. எந்த உயிரும் கொல்லப்படுவதுமில்லை.

பாம்பு பழமையான தன் தோலையுரித்தெறிவது போல உடல்களும் உயிர்களால் ஒதுக்கிவிடப்படுகின்றன. அழுக்குப்படிந்த பழைய உடையை உரித்து எறிந்துவிட்டு வேறு உடல்களை மனிதர் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். உன்னால் எனது உடலை வெட்டமுடியுமே யன்றி எனது உயிரை அசைக்கவே முடியாது. அப்படி எண்ணுவதே மித்தை - அப்படி எண்ணாதே. நீ உன் கடமையைச் செய். உன் தகப்பன் கட்டளை மிகப் பெரியது. எனவே வேறு யோசனை பண்ணாது எனது கழுத்தை உனது கூரிய வாள் துண்டாக்கட்டும். நீ கடமையை செய்கிறாயென்று எனக்கும் திருப்தி ஏற்படும்' என்று கூறினாள். உடனே பரசுராமன் தாயுடைய தலையை வெட்டி வீசிவிட்டான். மற்றவர்களது தலைகளுக்கிடையில் அது விழுந்தது. அவனுடைய உடலும் மற்றவர்களுடைய முண்டங்களுடன் கலந்து உருண்டது.

தாயைத் தனது வாருக்கு இரையாக்கிய பரசுராமன் கொலைக் களத்திலிருந்து ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தான். சமதக்கினியார் கோபம் தணிந்தவராக அவனைக் காத்து நின்றார். அவன் அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி அவ்விடத்திலே கையிலிருந்த வாளையும் வைத்து விட்டு எழுந்தார். அப்பொழுது முனிவர் தமது கோபத்தினால் விளைந்த தீமைகளை நினைந்தார். நினைந்தவர்

'வெகுளியே யுயிர்க்கெலாம் விளைக்கும் தீவினை
 வெகுளியே குணம் தவம் விரதம் மாய்க்குமால்
 வெகுளியே யறிவினைச் சிதைக்கும் வெம்மைசால்
 வெகுளியிற் கொடும்பகை வேறொன்று இல்லையால்'
 (காஞ்சி - இரேணுகை 17)

என்று சொல்லிச் சொல்லி மனவேதனைப்பட்டார்.

சமதக்கினியார் அவனைக் கைகொடுத்துத் தூக்கியெடுத்தார். அவர் அவனைப் பார்த்து 'நீ யான் சொன்னபடி நடந்திருக்கிறாய். உன்னுடைய தாய்க்குச் சிவபெருமானும் பார்பதியும் கொடுத்த

வரத்தின் முதற் பாகம் இப்போ நிறைவேறி விட்டது. இனி இரேணுகை மனிதப் பெண்ணாக வாழமுடியாது. நீயுமோ விட்டுணுவின் அம்சம் பெற்றவன். நீயும் உலகத்திலே நிறைவேற்ற வேண்டிய செயல்கள் பல உள்ளன. காலந்தோறும் நீ அவற்றை உள்ளூர் அறிந்து செய்வாய். என் சொல்லை நிறைவேற்றிய உனக்கு மூன்று வரங்கள் தர விரும்புகிறேன். அவற்றை என்னிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வாயாக’ என்றார். பரசுராமன் மகிழ்ந்து ‘ஜயனே உங்கள் கோபம் தணிந்தருள்க. நரிகளாய் அலைகிற என் தமயன்மாரை மனிதர்களாக்குக. இதுவே நான் கேட்கும் முதல் வரம்’ என்றான். சமதக்கினியார் ‘நீ கேட்டபடி வரம் தந்தேன்’ என்றார். காட்டிலே நரிகளாயலைந்த சமதக்கினியாரின் மக்கள் மூவரும் மனிதர்களாகி வந்து தந்தையை வணங்கினர். முனிவர் பரசுராமனிடம் உனக்கு விருப்பமான இரண்டாம் வரத்தைக் கேட்பாயாக என்றார். பரசுராமன் மகிழ்வோடு ‘தேவாரீர், தாங்கள் எங்கள் தாயின் மேல் வெறுப்பை நீக்கி முன்போல அம்மையாரைத் தங்கள் அன்பு மனைவியாராக ஏற்றறுள்க. இதுவே எனக்கு வேண்டிய இரண்டாவது வரம் என்றான். முனிவர் இதைக்கேட்டுச் சிறிது சிந்தனை செய்தார். அவர் தாமே கொடுத்த வரமாதலின் மறுத்துரைக்கவும் முடியாததாயிற்று. அவர் ‘முன்போலவே ஆச்சிரமத்தில் இரேணுகை இருந்து வரலாம்’ என்று கூறினார். அவர் பரசுராமனிடம் சூலப்படை ஒன்றைக் கையளித்து ‘நீ பகைவரைக் கொல்ல இது உதவுக’ என்று கூறி உனது மூன்றாவது வரம் யாது? என்றார். பரசுராமன் ‘ஜயனே என்றும் ஈசனை மறவாத சிந்தை எனக்கு வேண்டும்’ என்றான். சமதக்கினியாரும் அவ்வரத்தை மகிழ்வுடன் அவனுக்கு ஈந்தார். இச் செய்தியை உபதேச காண்டம்

‘இருவரம் வெகுளி நீவிட்டொழிதியென் ரூரைத்தான் மற்றைத் தருவரம் என்னை யீன்றான் உய்ந்திடத் தகுதி யென்றான் இருவரமொழிய மற்றொன் ரீசன திருதாட்போதில் உருகுமன் பெங்க்கு வேண்டும் தருதியென் ரூரைத்து நின்றான்...

என்று அழகு தத்துப் புரைக்கிறது.

முனிவர் பரசுராமனைப் பார்த்து நீ கொலைக்களத்துக்குச்
 சென்று உன் தாயின் தலையை உடலிலே பொருத்தி இந்தக்
 ‘கலசத்திலேயுள்ள நீரைத் தெளிப்பாயாக. அப்போது அவள் உயிர்
 பெற்றெழுவாள்’ என்றார். பரசுராமன் தகப்பனார் கொடுத்த நீர்க்
 கலசத்தைத் தலைமேலேந்திக் கொண்டு கொலைக்களத்திற்கு
 விரைந்தோடினான். அங்கே பின்க்குவைகளும், முண்டங்களும்,
 தலைகளும் காட்சியளித்தன. அவன் முதலில் தலைகளை
 ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டிப் பார்த்தான். பல நாறு தலைகளுக்
 கிடையிலே அவன் தன் தாயின் தலையைக் கண்டு பிடித்தான்.
 பெரிய மகிழ்ச்சியிடன் தலையையும் நீர்க்கலசத்தையும் எடுத்துக்
 கொண்டு கலந்தங்களை ஒவ்வொன்றாகப் புரட்டினான். அப்பொழுது
 தாயுடைய உடலை அவன் கண்டுகொள்ளவில்லை. அதனால்
 அவன் அங்கே கிடந்த பெண்ணுடல் ஒன்றைத் தாயின் உடலெனத்
 தெரிந்தெடுத்தான். அதைத் தூக்கிவந்து புல்லின் மீது
 படுக்கவைத்து அதன்மீது தாயின் தலையைப் பொருத்தினான்.
 பின் தகப்பன் கொடுத்த கலசத்து நீரை வெட்டுவாயிலும்
 தலையிலும் உடலிலும் தெளித்தான். தெளித்தவுடனே தலையும்
 உடலும் ஓட்டிக்கொண்டன. உடனே பரசுராமன் அட்பெண்ணைத்
 தந்தையிடம் அழைத்துவந்து அவரை வணங்கினின்றான்.
 இரேணுகையும் அவரை வணங்கி நின்றாள்.

கார்த்தவீரியன் திரும்பவும் இரேணுகையைக் கண்டது!

மேற்கூறிய செய்திகளைல்லாம் நடைபெற்ற பின்பு நருமதையாற்றங்கரையிலே உள்ள சமதக்கினியாருடைய ஆச்சிரமம் முன்னெநாட்களைப் போலச் சீரும் சீறப்புமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் சமதக் கினியாரும் இரேணுகையும் வெளியில் உள்ளவர்களுக்கு முன்பு, அங்கே முன்னாட்களில் வாழ்ந்த முனிவரும் பத்தினியும் போலக் காணப்பட்டனராயினும், அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே முற்றுந் துறந்த முனிவர்களையொப்ப நடந்து வந்தனர்.

இப்படி ஒழுகி வரும் நாட்களில் ஒருநாள். கார்த்தவீரியன் இரேணுகையைக் கவர எண்ணி துணைக்கு எவருமில்லாது ஆச்சிரமத்தை நோக்கி வந்தான். அந்த நேரத்திலே முனிவருடைய மக்கள் நால் வரும் வெளியே சென்றிருந்தனர். முனிவர் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று நீராடவிட்டு வந்து கொண்டிருந்தார். கார்த்தவீரியன் மரங்களுக்கு மறைவில் நின்று ஆச்சிரமத்தைப் பார்த்தான். இரேணுகை அங்கே சமையல் செய்து கொண்டிருந்தாள். ஆச்சிரமத்தில் உதவிக்கு யாரும் இல்லை என்பதையறிந்த அவன் இரேணுகையை நெருங்கி வந்தான். அவனைக் கண்ட இரேணுகை பயந்து ஓலமிட்டாள். முனிவர் வருவதற்கிடையில் கார்த்தவீரியன் இரேணுகையுடைய கரங்களைப் பிடித்திமுத்தான். அவன் வலிமையோடு திமிறித்தன் கரங்களை அவன்டிமிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு ஒடத்தொடங்கினாள். அவன் அவளைத் தூரத்திப்பிடித்து இமுத்தான். அவன் தன்னுடைய கைகளாலும், கையில் அகப்பட்ட மரக்கட்டையினாலும் அவனை அடித்தாள். கார்த்தவீரியன் அவனை அசையவிடாது பிடித்துக் கொண்டு அவனுடைய மார் பில் முழுமூன்றுகளாக ஏழுமுறை கைகளால் அடித்துவிட்டான். அவன் அடிப்பட்டு அலறுகிற நேரத்திலே சமதக்கினி முனிவரும் வந்துவிட்டார். அவரைக் கண்டவுடனே கார்த்தவீரியன் தன் கையிலிருந்த

தண்டாயுதத்தினால் அவரையடித்தான். முனிவரும் அவனுக்கு அடித்தார். சண்டை வரவரப் பெறிதாயிற்று. இதைக்கண்ட இரேணுகை அங்கேயிருந்த நீண்ட வாளை எடுத்து வந்து சமதக்கினியாரிடம் கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கி கார்த்தவீரியனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் ஆலமரத்தின் விழுதுகளை வெட்டுவேதுபோல மளமள வென்று வெட்டிவிட்டார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் கார்த்தவீரியன் பார்க்கவர் என்ற முனிவரை கோபமுட்டி அவருடைய சாபத்தைப் பெற்றபடியே ஆயிரம் கைகளையும் இழந்துவிட்டான். அதனால் அவன் கையில்லாத உடலுடன் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடிவிட்டான்.

காமதேனுவால் கொல்லப்பட்டவர்கள் போகப் பயந்து ஓளித்துக் காட்டில் வதிந்து வந்த கார்த்தவீரியனுடைய மக்கள் நால்வரும் கார்த்தவீரியன் கைகளை இழந்து ஓடிவருவதைக் கண்டு அவ்விடத்துக்கு விரைந்த வந்தனர். கார்த்தவீரியன் தன்னைச் சமதக்கினி முனிவர் கரந்துணிந்துவிட்ட செய்தியை துக்கத்துடன் கூறினான். இதைக் கேட்ட அவனுடைய மைந்தர் வெகுண்டனர். ‘முனிவனை இதோ கொண்டு வருகிறோம்’ என்று கார்த்தவீரியனிடம் கூறிவிட்டு முனிவருடைய ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தனர். அங்கு முனிவர் நிற்பதைக் கண்ட இவர்கள் முனிவரை நெருங்கி அடிக்கத் தொடங்கினர். முனிவருக்கும் அவர்களுக்கும் இடையிலே நடந்த சண்டையிலே முனிவர் களைத்துவிட்டார். அந்தநேரத்திலே கார்த்தவீரியனுடைய மக்கள் அவரைக் கெட்டிக்கொலை செய்து விட்டனர். சண்டை நடந்த நேரந்தொடங்கித் தனிமையிலிருந்த இரேணுகை பெரிய சத்தமிட்டு அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவனுடைய அழுகையை வெகு தொலைவிலிருந்து கேட்ட மக்களில் பரசுராமன் தவிர்ந்த ஏனைய மூவரும் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி விரைந்து வந்தனர். பரசுராமன் இன்னும் வெகுதாரத்திற்குச் சென்று விட்டபடியினால் அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாமலிருந்தது. அங்கே வந்த சமதக்கினியாரின் மக்கள் மூவரும் அங்கே நின்றுகொண்டிருந்த கார்த்தவீரியனுடைய மக்களுடன் சண்டையிட்டனர். அச் சண்டையிலே கார்த்தவீரியனுடைய மக்கள் எல்லாரையும் முனிவருடைய மக்கள் மூவரும் கொன்றுவிட்டனர்.

சற்றுநேரத்தின் பின் நைமிசாரணியத்துக்குச் சென்றிருந்த பரசுராமன் ஆச்சிரமத்திற்கு வந்த கொண்டிருந்தான். வரும் வழியிலே தன் தாய்ஷலமிட்டலறும் அழுகுரலை அவன் உணர்ந்தான். எனவே விரைவாக அவன் அங்கே வந்தான். சமதக்கினி முனிவர் இறந்து பிரேதமாய்க்கிடப்பதையும் பக்கத்திலே தனது தமையன்மாரும் தாயும் அழுது கொண்டிருப்பதையும் பரசுராமன் கண்டான். அவனுடைய மனதிலே உண்டான துக்கத்திற்கு அளவில்லை. வாய்விட்டு அழுது புலம்பிக்கொண்டு அங்கு நடந்தவைகளைப்பற்றி அவன் விசாரித்தான். மற்றவர்கள் நடந்தவற்றை அவனுக்கு எடுத்துரைத்தனர். கார்த்தவீரியன் தனது மூன்று கரங்களைக் கொண்டு தன்னை மார்பில் ஏழுமுறை அடித்தான் என்றுகூறிய இரேணுகை தன்னுடைய கரங்களால் தன் மார்பிலே ஏழு முறை கார்த்தவீரியன் அடித்த விதமாக அடித்துக்காட்டி அழுதாள். இதைக்கண்ட பரசுராமன் அரசு குடும்பங்கள் எங்கிருந்தாலும் அவற்றை இருபத்தொரு தலைமுறைகளுக்கு அழிப்பதாக அவனுக்கு முன்புதஞ் செய்தான். இவைகள் நடந்தபின் பரசுராமன் கோபங் கொண்டு காட்டுக்குள் தன் தமையன்மாருடன் புகுந்து கார்த்தவீரியன் எங்குள்ளான் என்று தேடிச் சென்றான். ஒரு மலைக் குகையினுள் ஒளித்துக்கொண்டிருந்த கார்த்தவீரியன் இவர்கள் தூரத்திலே வருவதைக் கண்டான்.

அவன் தன்னுடைய மக்கள் சமதக்கினியாருடன் யுத்தம் செய்துவிட்டு வெற்றியுடன் வருகிறார்கள் என்று நினைத்து அவர்களைச் சந்திக்க விரைந்து ஓடிவந்தான். வந்தவனைப் பரசுராமனும் தமையன்மாரும் சுற்றிவளைத்துக் கொண்டனர். அப்பொழுது இரண்டு பகுதியினருக்கும் இடையிலே கொடிய சண்டை உண்டாயிற்று. கார்த்தவீரியன் தனது கால்களால் சமதக்கினியாருடைய மூத்த குமாரர் மூவரையும் உதைத்து விழுத்தி மிதித்து நசுக்கிக் கொண்று விட்டான். அவனுடைய உதைக்குப் பதில் உதைகளைப் பரசுராமனும் கொடுத்தான். கார்த்தவீரியன் ஓடிவந்து மலைபோலப் பரசுராமனில் மோதினான். பரசுராமன் விலகி அவனைத் தட்டி வீழ்த்தினான். அவனுடைய கால்கள் ஒன்றைத் தன் கால்ஒன்றால் மிதித்துக்கொண்டு மற்றக்காலைத் தன் கைகளாற்

பிடித்து உயர்த்தி அவனைப் பிளந்தான். பரசுராமன் பிழவுபட்ட இரு கூறுகளும் மறுபடியும் ஓட்டிக் கொண்டன. பரசுராமன் கார்த்தவீரியனது உடலை ஆகாயத்திலே எறிந்தான். அது கீழே விழுந்தபோதும் அவன் சாகவில்லை. பின்னர் பெரிய மலைக் கல்லை எடுத்து அதனால் அவனுடைய உடலிலும் தலையிலும் பரசுராமன் அடித்தான். காற்றடைத்த பந்து கிளம்புவது போல மலைக் கற்கள் அவனுடைய உடலிலும் தலையிலும் பட்டுக் கிளம்பின. பின் அவனைச் சிரச்சேதம் செய்வதைத் தவிர்க் கொல்வதற்கு வேறு வழியில்லை என்ற முடிவுக்குப் பரசுராமன் வந்துவிட்டான்.

அந்த நேரத்தில் இரேணுகை முன்னாட்களிலே சமதக்கினி யாருக்குப் பரிசளித்ததும் பின்னாட்களில் அவர் தனக்குக் கொடுத்ததுமாகிய சூலப்படையின் நினைவு பரசுராமனுக்கு வந்தது. அவன் உறையிலிருந்து சூலத்தை உருவியெடுத்தான். அதனுடைய தோற்றத்தையும் பளபளப்பையும் கண்ட கார்த்தவீரியன் ஏதோ சொல்வதற்கு வாயை அசைத்தான். வாயசைப்பைப் பரசுராமன் காணவில்லை. அவனுடைய சூலம் கார்த்தவீரியனுடைய மார்பைப் பிளந்து உயிரைக் குடித்து விட்டது. அவனுடைய சடலம் நிலத்திலே சிறிது நேரம் புரண்டது. கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற பரசுராமனின் மனம் சிறிது ஆஸ்தாலும் தமையன்மாரும் தந்தையாரும் இறந்த துக்கம் அவனை வருத்திக்கொண்டிருந்தது. அவன் திரும்பி விரைந்து ஆச்சிரியத்திற்கு வந்தான். அங்கே அவனுடைய தாயார் தலை விரிகோலமாக அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

குறிப்பு :- பரசுராமன் கார்த்தவீரியனை முதலிற் கொன்றான் என்றும் கார்த்தவீரியனுடைய மக்கள் அதன்பின் சமதக்கினி யாரைக் கொன்றனர் என்றும் சில புராணக் கதைகள் கூறுகின்றன.

மாரியம்மன் வருபடலம்

கொல்லப்பட்ட சமதக்கினியாருக்கு ஈமக்கிரியைகள் செய்ய வேண்டும் என்று பரசுராமன் நினைத்தான். அவன் அடர்ந்த சோலையின் நடுவிலேயிருந்து சுகுகாட்டுக்குத் தந்தையாருடைய உடலைக் கொண்டு சென்றான். சந்தன விறகினாற் சிறை மூட்டி அதன் மீது சமதக்கினியாருடைய உடலைக் கிடத்தினான். வேத விதிப்படி நடத்த வேண்டிய ஈமக்கிரியைகளைச் செய்தபின் பரசுராமன் சிறைக்கு நெருப்பு வைத்தான். நெருப்பு கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கி விட்டது. பரசுராமன் நெருப்பு அவிந்து ஒழியும் வரை காத்து நில்லாது நீரோடையோன்றைத் தேடி நீராடப் போய்விட்டான்.

சமதக் கினி முனிவருடைய உடலைப் பரசுராமன் ஏரியவிடுவதற்கு எடுத்துச் சென்றபின் இரேணுகை தனக்குள் ஆலோசிக்கலானாள்.

‘அல்லலே பெண்ணைப் பிறத்தல் ஆங்கதின்
அல்லலே யிளமையிற் சிறத்தல் ஆங்கதின்
அல்லலே கட்டழ குடைமை ஆங்கதின்
அல்லலே யிரவலர் சார்பின் ஆகுதல்’

(காஞ்சி. இரே:- 31)

என்று பிரலாபித்தாள்.

உலகத்திலே பெண்ணாகப் பிறந்தவருக்கு அவளுடைய பெற்றோரே முதல் தெய்வம். அவள் விவாகம் முடித்த பின் அவளுடைய கணவனே அவளுடைய அவளுடைய கண்கண்ட தெய்வம். உயர்குலப் பெண்கள் கணவன் இறந்தவுடனே இறந்து போவார்கள், அல்லது உடன் கட்டையேறி உயிர்விடுவார்கள். இனிமேல் யான் உயிர் வாழ்வதில் என்ன பயனைப் பெறுவேன். உலகம் நான் உயிர் விடாமல் இருப்பதையறிந்தால் என்னை

இகழ்ந்து ஒதுக்கிவிடும். ஆகவே எனது கணவருடன் உடன் கட்டையேறி உயிரை விட்டு மறு உலகத்துக்கு அவருடன் செல்வதே முறையானது. வேதங்களும் மனுநீதி நூல்களும் இப்படியே கூறுகின்றன. இவ்வாறு ஆலோசித்த இரேணுகை, தனது கணவரை மகன் பரசுராமன் எடுத்துச் சென்ற வழியை அறிந்து கொடிய வனவிலங்குகள் நிறைந்த வனத்தினாடாக சுடலைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். அவள் அங்கே வந்த நேரத்திலே சமதக்கினியாருடைய உடலில் தீ மண்டியெரிந்தது. பரசுராமனாவது வேறு எவராவது அவ்விடத்தில் இல்லை. இதுவே நல்ல சந்தர்ப்பம் என எண்ணிய இரேணுகை ஏரிந்து கொண்டிருந்த தீப்பிளம்பினுள்ளே துள்ளி ஏறித் தனது கணவருடைய உடலைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள். அவளையும் தீ பிடித்து ஏரிக்கத் தொடங்கியது. அவள் குளிர்ந்த நீரவீழ்ச்சியில் நீராடுபவள் போல மகிழ்வடன் தீச்சுவாலைக்குள் காணப்பட்டாள். தீயின் வெப்பத்தை அவள் சிறிதும் உணரவில்லை. அவருடைய ஆடையைத் தீப்பிடித்துக் கொண்டது.

சமதக்கினியாருடைய தவத்தையும் இரேணுகையின் கற்பின் தீற்ததையும் தேவர்கள் அறிவார்கள். இந்திரன் சமதக்கினியாரும் இரேணுகையும் ஏரிவதையறிந்து இரேணுகையுடைய உடலம் வேகுமுன் அவளைக் காப்பாற்ற எண்ணினான். ஆவன் வருணனிடம் இரேணுகையுடைய உடல் வெந்து அவருடைய உயிர் போகுமுன் அவளைக் காப்பாற்றுக என்று வேண்டினான். வருணன் ஏழு மேகங்களையும் அழைத்து ‘உடனே நீங்கள் சென்று இரேணுகையை ஏரிக்கும் தீயை சோனாமாரியாக மழையைப் பெய்து அவித்து விடுக’ என்று கட்டளையிட்டான். மேகங்கள் விரைந்து சென்றன. பக்ரதன் பூமிக்கு அழைத்து வந்த கங்கையின் பிரவாகம் போல அவை மழை பொழிந்தன. ஸமத்தீயும் அவிந்தது. இரேணுகை சிதையிலிருந்து வெளியே வந்தாள். அவள் உடுத்திருந்த ஆடை முற்றாக ஏரிந்து போனதால் தன்னந்தனியே சுடுகாட்டில் உடையின்றி நின்றாள். தனது உடலை மறைப்பதற்காக உடுப்பதற்கு ஒரு சிறிய துணிதானும் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனவே சுடலையில் நின்ற வேப்ப மரங்களில் இருந்த தளைகளைப் பிடுங்கினாள்.

அவ்விடத்தில் இருந்த கொடிகளால் வேப்பந்தளைகளை அரையிலும், மார்பிலும், தலையிலும், சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டாள். அவனுடைய உடலிலே நெருப்புச் சுட்ட இடங்கள் முழுவதும் கொப்புளங்கள் உண்டாகிவிட்டன. அவனுடைய முன்னைய உருவமும் நிறமும் கருகி மாற்றமடைந்தமையால் எவரும் அவளை இரேணுகை என்று மதிக்க முடியாதிருந்தது. வனத்திலேயுள்ள சுடுகாட்டிலுள்ள தன்னந்தனியளாக நிற்பது அவனுக்குப் பயமாயிருந்தது. கார்த்தவீரியனும் அவனுடைய மக்களும் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் வனத்திடையே புரிந்த தீச்செயல்களை நினைத்த போது அவனுடைய மனம் திகில் அடைந்தது. உச்சிப்பொழுதும் கழிகிறதினால் அவள் காட்டைவிட்டுச் செல்வதற்குத் தீர்மானித்தாள். வடதேசத்தவர்கள் அவளது குடும்பத்துக்கு அதிக தீமை செய்தனர் என்று உணர்ந்த இரேணுகை தென்திசை நோக்கி நடந்தாள். நாலைந்து காவத தூரம் நடந்த பின்பு அவள் வனத்தின் அருகில் இருந்த சேரி ஒன்றைக் கண்டு அங்கே செல்லாயினாள். அப்பொழுது பெரும் மழை பெய்தது. தூரத்திலே அவள் வருவதைக் கண்ட சேரிமக்கள் வேப்பந் தளைகளை சுற்றி உடுத்து வருகின்ற அவளைப்பார்த்து இவள் மனித வகுப்பைச் சேர்ந்தவளோ அல்லது தேவதைகளில் ஒன்றோ என்று எண்ணி அவனுக்கு அருகிலே செல்வதற்கும் பயந்து தூரத்திலே நின்றனர். அவர்களுடைய பயத்தை உணர்ந்த இரேணுகை அவர்களைப் பயப்படவேண்டாம் என்றும் தான் மனிதப்பெண் என்றும் கூறி அவர்களுடைய அச்சத்தை நீக்கினாள். பின்பு அவள் அவர்களை நெருங்கித் தனக்கு உள்ள கடும்பசியை எடுத்துக்கூறித் தன்பசியைத் தனிப்பதற்கு உணவு ஏதாவது தரும்படி வேண்டினாள். அதனைக் கேட்ட சேரி மக்கள் ‘அம்மனி, நாங்கள் தீண்டப்படக் கூடாத சாதியர். புலையர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நீங்களோ உயர்ந்த பார்ப்பன வம்சத்தையோ அரச வம்சத்தையோ சார்ந்தவர்கள் போலக் காணப்படுகிறீர்கள். உயர்ந்த சாதியினர் இழிந்த சாதியினரிடத்திலே உண்ணமாட்டார்கள். அப்படி உண்ணுவது பாவும் என்று சாதியரங்களும் வேதங்களும் கூறுகின்றன. அவ் விதம் உண்டால் பிராயச்சித்தம் செய்து முடிக்கவேண்டும்.

ஆனால் நெருப்பிலே வேகாத பச்சரிசி, மா, வெல்லம், இளாங்காம் ஆகியவற்றைப் புதிய மண்பாண்டத்திலே கொண்டந்து அவள்முன் வைத்து வணங்கி அவற்றை அவள் உண்ணும் வரை தாங்கள் அவளை காணக்கூடாத தூரத்துக்குச் சென்று மறைந்து விட்டனர். இரேணுகை அச்சேரிப்புலையர்கள் கொடுத்ததும் நெருப்பிலே வேகாததுமான அருந்திப் பசி தீர்ந்து அன்றிரவை அந்தச் சேரியிலே கழித்தாள். அன்றிரவு முழுவதும் பெரும் மழை பெய்தது. பல நாள் இருந்த வரட்சி நீங்கி மரங் செடிகள் தளிர்விட்டுப் பூத்துக் குலுங்கின.

மறுநாள் அதிகாலையிலே அவள் அவர்களுக்கு நன்றிகூறி விடைகொடுத்து வேறோர் செல்லப் பூறப்பட்டுத் தென்திசை நோக்கி நடக்கலானாள். சில காவதூரம் சோலைகளுக்கூடாக நடந்து வந்தவள். பிறிதொரு சேரியின் எல்லைக்கு வந்தாள். மழையும் பெய்யத் தொடங்கியது. அவளைக் கண்ட அச்சேரி மக்கள் இவளை ஒரு தேவதை என நினைத்துப் பயந்தனர். அவள்தன் கையை அமர்த்தி அவர்களைச் சிறிதும் பயமின்றி யிருக்கும்படி வேண்டினாள். அவர்களைய உடலை மூடி உடுப்பதற்கு அவள் அவர்களிடம் ஆடையொன்று தரும்படி கேட்டாள். அவர்கள் புதிய துணியில் துவைத்தெடுத்த வெண்நிறச் சேலையை அவர்களுக்குக் கொடுத்தனர். அவள் அதை உடுத்துக்கொண்டாள். பின்னர் தனது பசி தீர்க்க உணவு தரும்படி கேட்டாள். அவர்கள் தாங்கள் ஏழை வண்ணார் எனவும், புதிய உணவு இல்லை எனவும், தங்களிடம் உள்ளது முந்திய இரவில் சமைத்து உண்டபின் மீந்துள்ள சோற்றிலே தண்ணீர் விட்டுப் புதிய மட்கலத்திலே வைத்திருக்கிற பழங்கு சாதமே எனவும் அவர்களுக்குக் கூறினார். அவள் பழங்கு சாதத்திலேயுள்ள தண்ணீரை வடித்துத் தரும்படி கேட்டாள். அவர்கள் மகிழ்வோடு அதைக் கொடுத்ததும் அவள் அதைக்குடித்தாள். பழங்கு சோற்று நீரைக் குடித்தபோது அவர்களைய உடலில் இருந்த பெரிய கொப்புளங்கள் சுருங்கத் தொடங்கிவிட்டன. அவர்கள் பூமியை மெழுகிக் கோலமிட்டு அதன்மேல் வெண்ணிறச்சை விரித்து அதன்மேல் வேப்பிலைகளைப் பரப்பி அவளை அதன்மேல் இருக்கவைத்தனர். பின் அறுகு, பூக்கள்,

மஞ்சள் நீர், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, கற்கண்டு, சர்க்கரை முதலியவற்றை அவள் முன் படைத்துப் பூசை செய்தனர். வேப்பிலையையும் மஞ்சளையும் அரைத்து அவளுடைய நெருப்புக் காயங்களிற் பூசினர். அவை சுருங்கிச் சுகமாகி வந்தன. அவர்கள் ஒரு சிறிய ப்ரண்சாலையைக் காட்டு மரங்களினாற் கட்டி ஓலையால் வேய்ந்து அவளுடைய கொப்புளங்கள் ஆறும் வரையில் அங்கேயே தங்கியிருக்கும்படி அவளைப் பரிந்துவேண்டினர். அவளும் அதற்குச் சம்மதித்துச் சிலகாலம் அங்கேயுறைவாளாயினன். அவள் அங்கே வரும்வரை இருந்த வரட்சிநீங்கிப் பெருமழை பெய்தது. சேரி மக்களுடைய மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை.

அவர்கள் அவ்வழிலே ஒரு சிறுகோயிலமைத்து அதில் அம்மையாரை வசிக்கும்படி வேண்டினர். அம்மையாரும் அதற்கு இசைந்தாள். வேனிற் காலம் தொடங்கிற்று. தென்றல் வீசத் தலைப்பட்டது. சோலைகளிலிருந்த மரங்கள் துளிரவிட்டுப் பூத்துக் காய்க்கத் தொடங்கின. மல்லிகை, மூல்லை, இருவாட்சி, சண்பகம் முதலிய கொடிகளும் அசோகம், வில்வம், மகிழ், கோங்கு முதலிய மரங்களும் பூத்துக்குலுங்கின. முரங்களிலே சிறியவும் பெரியவுமான புட்கள் முட்டையிடுவதற்குக் கூடுகட்டின. தேன் கூடுகளிலிருந்த தேன் துளிகள் பனி பெய்வது போல விழுந்து கொண்டிருந்தன. குளங்களிலும் வயல்களிலும் நீர் நிரம்பி வழிந்தது. தாமரை, நீலோற்பலம், குழுதம், அல்லை, செங்கழுநீர் முதலிய நீர்ப்பூக்கள் நீர்நிலைகள் முழுவதும் பூத்துக் காட்சியளித்தன.

அம் மன் ஒரு தெய்வம் என்றும், அவள் மழைமாரி பெய்வித்தலால் மாரியம்மன் என்றும் அவர்கள் பெயர் குட்டினர்.

அச்சேரியிலும் அடுத்த சேரிகளிலும் உள்ள குடும்பப் பெண்கள் புதுக் குடத்திலே நீர் கொண்டு அம்மனுக்குக் குளிப்பாட்டி, ‘அம்மா! கோபமும் வேகமும் தணிந்து குளிரவாயாக’ என்று வேண்டி நின்றனர். அதனுடன் வேகாத பொருட்களாகிய பழம், இளநீர் பானகம், சர்க்கரை, மா ஆகியவற்றைப் படைத்து அவற்றை உண்ணும்படி

வேண்டினர். சில பெண்கள் தாலாட்டு பாடினர். சிலர் அம்மனைக் கொண்டு பாடி விளையாடினர். பூரண நாளன்று அம்மனுக்கு விழாவெடுத்தனர். இளங்கண்ணிப் பெண்களில் பஸ் கூடி வாழ்த்துப் பாடினர். அவர்கள் அம்மானையாடிய நேரத்திலே அவர்களுடன் ஒருவராக அம்மனும் சேர்ந்து விளையாடினாள். அதன்பின் நீர் நிலைக்கு எல்லாரும் சென்று நீராடினர். அப்பொழுது ‘அம்மா கோபந்தணிந்தருள்க!’ உங்களுடைய உடலும் உள்ளமும் மினிந்தருள்க, எங்களுடைய ஊரில் மாதம் மும்மாரி பெய்க, வைகுரி முதலிய நோய்கள் இவ்விடத்தில் வாரது அருள் பொழிக! என்று குளிர்த்திப் பாடல்கள் பாடினர். இப்படி நடந்தவுடனே மழை பெய்தது. நிலம் குளிர்ந்தது. இதனால் அம்மனுக்கு மாரியம்மன் என்றும் முத்தமாரியம்மன் என்றும் பெயர் வரலாயிற்று. இங்கே அம்மனுக்கு வழிபாடு நடந்த நேரத்திலே பரசுராமனுக்கு நடந்தவற்றை நோக்குவோம்.

பரசுராமன் தவஞ் செய்த படலம்

சமதக்கினியாருக்கும் இரேணுகைக்கும் பிறந்த நால்வருள் கடைசி மகன் பரசுராமன் என்பதும், இவன் விஷ்ணுவின் அம்சம் பெற்றவன் என்பதும் முன்னர் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரசுராமனுக்கு தாய் தந்தையர் இராமன் என்று பெயரிட்டனர். இதன்பின் கூறப்படும் சம்பவத்திலே சிவபெருமானிடம் பரசு என்னும் அயுதத்தை இவன் பெற்று அதைத் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்று அரசு குடும்பங்களை அழித்த பின்புதான் இவனுக்கு பரசுராமன் என்னும் பெயர் வந்தது. பழைய நூலாசிரியர்கள் இவனைப் பரசுராமன் என்று ‘அவன் பரசு (கோட்டி) என்னும் அயுதத்தைப் பெற்றுள்ள சரித்திரத்தில் எழுதினர். அதைத் தொடர்ந்தே இதுவரையும் பரசுராமன் என்று எழுதப்படலாயிற்று. மேலும் இராமன் என்று இராமாயணம் கூறும் அரசகுமாரனிலும் வேறாகத் தெரிவதற்காகவும் பரசுராமன் என்ற பெயரை முன்னோர் உபயோகித்தனர் என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இத நிற்க,

சமதக்கினியாருடைய சரீரத்தை நெருப்பிலிட்ட பரசுராமன் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றான். அவனைக் கொலைத் தோழும் (பிரமஹத்தி) பிடித்து ஆட்டத் தொடங்கிற்று.

அது அவனை ஆறு குளங்களில் தள்ளிவிடும்; செல்லும் வழியை மறைத்து விடும்; மலை ஏற்றும்; பாதாளத்திலே தள்ளும் பன்றி நாய்கள் போல முன்னும் பின்னும் ஒடிச்செல்லும் யானை போல் முழங்கிக்கொண்டு முட்ட வரும் மரங்களின் மேல் ஏற்றும் தன் தந்தை தாயாரையும் அது மறக்கச் செய்துவிட்டது. இவ்விதமான எண்ணரிய இடர்களை (ஹத்தி) கொலைத் தோழும் பரசுராமனுக்குச் செய்தது. ஒரு நாள் பரசுராமன் பாழுங் கோயில் ஒன்றில் படுத்துறங்கினான். களைப்பு மேலீட்டால் அவன் ஆழமான உறக்கத்திலே வீழ்ந்துவிட்டான். அவன் அப்போ ஒருகனவு கண்டான்.

அக்கனவிலே அவனுடைய தந்தையாகிய சமதக்கினியார் தோன்றினார். அவர் கனவிலே அவனிடம் 'பரசுராமா! உனக்கு மரணம் என்பதே இல்லை; நான்கு யுகத்திலும் நீ வசிப்பாய்; இப்பொழுது கார்த்தவீரியனைக் கொன்ற (ஹத்தி) தோழம் உன்னை அலைக்கிறது; உன்னை விட்டு அத்தோழம் நீங்குதற்கு நீ தவஞ் செய்து சிவபெருமானைக் காணவேண்டும்; அரசு வம்சத்தை இருபத்தொரு தலைமுறைகளுக்கு அழிப்பதாய் சபதம் செய்திருக்கி றாய்; தவஞ் செய்து சிவபெருமானைக் கண்டு அவரிடத்தில் உன்னைப் பிடித்த (ஹத்தி) தோழம் நீங்குமாறு வரம் பெற்றபின் அரசு பரம்பரையை இருபத்தொரு தலைமுறை அழிப்பதற்கான ஆயுதம் ஒன்றையும் பெற்றுகொள்; இப்படிச் செய்வதால் உன் எண்ணம் எல்லாம் சித்திக்கும்' என்று கூறி மறைந்தார்.

கனவு கண்ட பரசுராமன் விழித்தெழுந்தான். கனவு நனவாகி விடும் என்பதில் அவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாயிற்று. எனவே தவம் செய்வதற்கு உரிய வசதியான இடம் எது என யோசனை செய்தான். தன்னுடைய தாய் பிறந்த இடமும் தெய்வீக ஆழ்ந்துவடைய சிந்துநதி வளம்படுத்துகிறதுமாகிய பாஞ்சாலம் நல்ல இடமென்று அவன் உணர்ந்தான். உணர்ந்தவன் வடத்திசை நோக்கி நடந்தான். பலநூறு காவத தூரம் நடந்து சிந்து நதிக்கரைக்கு வந்தான். சிந்துநதி இமயமலையில் இருந்து உற்பத்தியாகி அதன் ஒருபக்கத்தை வளைந்து பின் தென்மேற்குத் திசை நோக்கி ஒடிக்கடலுடன்

குறிப்பு : பரசு + ராமன் = பரசுராமன்

(இது வடமொழி முறை)

பரசு + ராமன் = பரசிராமன்

(தமிழ்மொழி முறை)

காஞ்சி புராணத்திலே இவன் பெயர் பரசிராமன் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

சேர்கிறது. சிந்துநதியின் ஜந்து கிளையாறுகளும் புண்ணிய நதிகளாகவிருந்த போதிலும் அவற்றுள் ஒன்றாகிய சரஸ்வதியாறு மிகுந்த தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்தது. என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவன் சரஸ்வதியாற்றங்கரை வழியாக நடந்து தவஞ் செய்வதற்கு வசதியான இடத்தைத் தேடினான்.

அந்த வனத்தின் அழகுகளுக்கு எல்லையில்லை, அது முன் நாட்களில் நாடாகவிருந்த இடம். பரசுராமன் வந்த நாட்களில் வானளாவும் காடுகள் அங்கு வளர்ந்திருந்தன. அவற்றினாடாகச் சூரிய கிரகணம் பூமியில் விழுவது அருமை. வனத்திலே நெடிய பசுங்கொடிகள் மூடிப் பூத்துக், காயத்துப், பழுத்துத் தொங்கின. தேன் கூடுகள் நிரம்பிய மரங்களிலே பலவித பறவையினங்கள் கூடுகட்டி வாழ்ந்தன. குரங்குகள் பழங்களையுண்டு களித்தன. பூமியிலே பசு மான் முதலிய சாந்தமான விலங்குகள் வசித்தன. வேடர், குறவர், தபோதனர் வசித்த சேரிகள் இடையிடையே இருந்தன. இந்தப் பெரிய வனத்தின் பாங்கரிலேயுள்ள பசும்புல் வளர்ந்து நிழல் நிறைந்தவிடத்திலே பரசுராமன் தவம் செய்யத் தொடங்கினான். வெயில், காற்று, மழை, குளிர் என்பவற்றை அவன் கவனியாது சிவபெருமானுடைய திருவடிக் கமலங்களிலே மனஞ் செலுத்தியபடி அசையாது பல நாட்கள் நின்று தவஞ் செய்தும் சிவத்தையவன் காணவில்லை. பின்பு அவன் ஓந்றைக் காலில் நின்றுகொண்டு வானத்தைப் பார்த்தபடியே பலநாள் தவஞ் செய்தான். அப்பொழுதும் சிவபெருமான் அவனுடைய தவத்துக்கு இரங்கினாரில்லை. பார்வதி தேவியார் பரமனை நோக்கித் ‘தேவாரீ’, பக்தி பண்ணுகிறவர்களைத் தேடிச் செல்லுகிற தங்கள் திருவடிகள் பரசுராமனிடம் செல்லாதிருப்பது ஏன்? அவன் கடும் தவமிழைக்கிறான். தங்கள் சித்தம் இரங்கித் அவனுக்கு வரமளிப்பீர்களாக’ என்று வேண்டினாள். அதற்குப் பரம்பொருள் ‘தேவி பரசுராமனுடைய தவம் யிகவலியது, அவனுக்கு அருள்புரியவே வேண்டும். ஆனால் அவனிடம் தான் பிராமணனுடைய மகன் அரசகுமாரத்தியின் குமாரன் என்ற சாதித் திமிர் இருக்கிறது. அவரவர் கன்மத்திற்கேற்ப மனிதர் பல சாதியிற் பிறக்கிறார்கள். ஆயினும் அவர்களுடைய ஆன்மாக்கள் எல்லாம்

தொடக்கத்தில் ஒரு தன்மையன் என்று தெரியாதா? பரசுராமனுக்கு இந்த அனுபவமும் அறிவும் கொஞ்சமும் இல்லை. அதனால் அவனுடைய சாதிக்கருவத்தை அகற்றி நல்வழிப்படுத்தவேண்டும். அதற்காக நாம் வேடருடைய உருவத்துடன் செல்ல வேண்டும். புறப்படு' என்று கூறினார்.

உடனே வேடர் குடும்பம் ஓன்று உருவெடுத்தது. அண்டசராசரங் கடந்த தனிப் பெரும் ஒளிப்பிளம்பாகிய சந்திரசேகரப் பெருமான் வேடரானார். அவருடைய கையில் வில்லும் கண்ணியும் முதுகில் அம்பறாத் துணியும் தொங்கின. தோலாற் சமைந்த பாதகுறுப் பாதத்தையும், மரவரி அரையையும், புலித்தோற் சட்டை மார்பையும் அழகு செய்தன. கங்கை பிற பாம்புகளைத் தாங்கிய சடாமுடி அவிழ்ந்து விரிந்து முருங்கக்காய்கள் போலத் தலையிலிருந்து தொங்கி அசைந்தது. அண்டசராசர மனைத்தையுமின்ற கண்ணிப் பெண்ணாகிய பராபரை வேடுவிச்சியானார். அவனுடைய கைகளிலே கண்ணப்பன் எய்தது போன்ற செத்த பன்றியும், முயலும், உடும்புந் தொங்கின. முருகன் கணபதி என்னும் வேட்டுவேச் சிறுவர்களில் ஒருவர் தாயின் கையைப் பிடித்து நடந்தனர். மற்றவர் தகப்பனுடைய வார்க் கச்சையைப் பிடித்து நடந்தார். வேதங்களும் ஆகமங்களும் ஆகிய நாய்கள் இவர்களைச் சுற்றி வளைந்து சென்றன.

தூரத்திலிருந்த தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிற வேடனையும், வேட்டுவிச்சியையும், சிறுவர்களையும் பரசிராமன் கண்டான். அவர்களுடைய தோற்றமும் நாற்றமும் அவனுக்கு வெறுப்பை உண்டாக்கின. அவன் அவர்களுடன் வாய் திறந்து பேசாது அகன்று போகும்படி கையினாற் சமிக்ஞை செய்தான்.

குறிப்புகள் : - பரசிராமன் தவஞ் செய்த இடம் விந்தயமலைக்கு வடக்கிலும் இமயமலைக்கு தெற்கிலும் இருந்த காடு என்றும் சில புராணங்கள் கூறுகின்றன.

பரசிராமனுடைய சமிக்ஞையைக் கவனியாத வேடன் நாய்களை அவனிடம் ஏவினான். அவை அவனைச் சுற்றிக் கொண்டன. வேடப் பையன்கள் நெருங்கிச் சென்று அவனுடைய கைகளைப் பிடித்தனர். பரசிராமன் கோபம் கொண்டு அவர்களிடமிருந்து கையை இழுத்தான். அவர்கள் ‘காற்படி பிச்சைக்கு காதவழி போகிற பார்ப்பான் நீயல்லையோ பயந்து போனாயா? ஜேயோ பாவம்’ என்று கேலி செய்தனர். வேட்டுவிச்சி நெருங்கிக் கடிக்க வருகிற நாய்களை விலக்கினாள். பரசிராமன் தன்னை நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்த வேடனை நோக்கி ‘என்னைத் தொடாதே நீ வேடன் தீண்டாச்சாதியான் யான் பார்ப்பான் என்னைத் தீண்டுவது உனக்குப் பாவமாக முடியும்’ என்றான். வேடன் பதிலாக ‘பாவம் உனக்குள்ளதோ? ஏனக்குள்ளதோ சொல்? நீ எனது உறவினன் போலத்தோன்றுகிறாய்’ என்றான். பரசிராமன் பதிலாக ‘யாது கூறினை நான் சமதக்கினி முனிவருக்கு இரேணுகை வயிற்றிலே பிறந்த பிராமணன். நீயோ வேட்குலத்தில் பிறந்த புலையன்’ என்றான். இதைக் கேட்ட வேடன் ‘அன்பனே நீ நல்ல செய்தியைக் கூறிவிட்டாய். பெரிய மகிழ்வுடையோம் கேட்பாயாக. உனது தாய் இரேணுகாதேவி எனது மனைவிக்கு நெருங்கிய உறவினள். ஆதனால் நானும் உனக்கு இனத்தவனாகி விட்டேன். இதைக்குறித்து சிறிதும் ஜயமுற வேண்டாம்’ என்று கூறினான். இச்சம்பவத்தைக் காஞ்சிப் புராணம் மிக அழகிய ஓவியமாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

‘கழிய வெனக்குற வாயினை ஜயமி ஸலக்கண்டாய்
இழிவற நின்னை யளித்த விரேணுகை வென்பாள்ளன்
பழுதறு சீர்மனை யாட்கினி யாளாம் பரிசாலே
விழுமிய நீயுமெ னக்கினி யாய்கான் எனவிண்டான்’

வேடன் கூறியதைக் கேட்ட பரசிராமன் வெகுண்டு “இவ்வாறு சொல்லிய உனது நாக்கையறுக்க வேண்டும் புலையா அப்புறம் போடா” என்றான். இதைக் கேட்ட வேடன் “தாயின் தலையை வெட்டிய கொடிய பாதகன் நீயல்லையோ கேட்பார் பார்ப்பார் இல்லையென்றெண்ணி எனது நாவை அறிவேன் என்றாய். அது

உன்னால் முடியுமா?" என்றான். பரசிராமனுக்கு கோபம் விஞ்சியது. அவன் தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீசினான். வேடனுடைய மூத்தமகன் அதைப் பிடித்து பூமியில் அடித்து நொருக்கிவிட்டான். வேடன் பரசிராமன் மேல் நாய்களை ஏவினான். பரசிராமன் நாய்கள் தூரத்தப் பயந்து ஓடினான். வேடனும் அவனைத் தூரத்திச் சென்றான். வேடன் தனது வலக்கரத்தினால் தபசியின் கரத்தைப் பிடித்தான். வேடனுடைய கைப்பட்டவுடனே பரசிராமனுடைய உடல் குளிர்ந்து புளகம் நிறைந்தது. அதனை உணர்ந்தாலும், இழிருன் தீண்டியதனால் பரசிராமன் துக்கமும் கோபமும் கொண்டு 'ஜயகோ என் தவமும் யானும் அழிந்தொழிய வேண்டி வந்ததே' என்று வேடனை நோக்கிப் 'புலையனே உனது தலைக்கு இறுதி வந்துவிட்டது' என்று கூறினான். அது கேட்ட வேடன் 'யான் பகவைக் கொண்று தின்னும் வேடன் என்பது மெய்யே. ஆனால் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்துப் பால் அருத்தி வளர்த்த தாயை வெட்டிய பாதகன் அல்லவா நீ. ஆதலால் நீ என்னிலும் இழிந்த பிறவியில் வந்தவன், நீ எனக்கு அடிமையாக வேண்டும். நான் உனக்கு ஆண்டானாவேன் என்றான். இதைக்கேட்ட பரசிராமன் அடிப்பட்ட பாம்பைப்போலச் சீறி,

'அன்னலை மறக்கை யோச்சி யாடித்தனன் அமரர் தேறாப் புண்ணியன் முதல்வன் தானும் பொருக்கென முனிவன்தன்னை தின்னிய விரண்டு கையுஞ் சிக்கென ஒருகைபற்றி கண்ணறக் கொடிறு வீங்கிப் புடைத்தனன் கமலக்கையால்'

பரசிராமனுடைய தாலை வீங்கிவிட்டது. பற்கள் அசைந்து வருத்தின. அவனுடைய கண்கள் மின்மினிப்பூச்சிகள் பறப்பது போன்ற தோற்றுத்தைக் கண்டன. பின்னர் இருவரும் பெரிய சண்டையிட்டனர். வேட்டுவிச்சி வேடரிடம்,

'இறைவ, நின்னடிக்கீழ் அன்பினி னியவன் வருந்தா வண்ணம் பொறை கொளப் புடைத்தி என்றாள் புனிதனும் மெலிதிற்றாக்கத் தொடங்கினான்.

ஒவ்வொருவரும் தமக்கே வெற்றி என்று போரிட்டனர். வேடன் மிகவும் கோபம் கொண்டவன் போலக் காட்டிப் பார்ப்பானைக் காலையும் கையையும் கட்டி நிலத்திலே போட்டு உருட்டினான். நாய்கள் அவனை முகந்தன. பையன்கள் இருவரும் விலாவொடுங்கு மாறு நகைத்தனர். பரசிராமன் அறிவு சோர்ந்தவிட்டான். அந்த நேரத்திலே தென்றலினங்காற்று மெல்லென வீசத் தொடங்கிற்று. அக்காற்று மேனியிற்பட்டதும் பார்ப்பான் அயர்வு நீங்கி தனக்கு நிகழ்ந்த இன்னலை நினைந்து நினைந்து அழுதான். தன்குலப் பெருமை கெட்டுவிட்டதே என்று வருந்தினான். கடைசியாக சிவபெருமானை நினைந்து

'படியா தியபற் பலதத்தவமாய்க்
குடிலாந் தமகன்ற குருஉச் சுடரே
முடியா முடிவே முதலா முதலே
அடிகே னடியே னுன்னடைக் கலமே'

(காஞ்சி. பரசி 47)

'உமையா ஸொருபால் உடையாய் முறையோ
இமையா சலலில் விறைவா முறையோ
அமையா விடமுன் டமைவாய் முடையோ
தமைநா டன்ற் தலைவா முறையோ'

(காஞ்சி. பரசி 48)

என்று புலபடி பாடித் துதித்து இறைவனருளை வேண்டினான்.

இறைவன் மனமிரங்கித் தன் பழைய வடிவமெடுத்தான். இறைவியும் பராபரையாகினாள், முருகன் சேவலங்கொடியும் பிடித்து மயில் மேற் தோன்றினான். கணபதி முஷ்க வாகனனாய்க் காட்சியீந்தான். பரசிராமன் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகத்தில் நீந்தினான். பலநாறு முறை பாதுங்களை வணங்கினான். சிவபெருமான் அவனை இரண்டு கைகளாலும் அணைத்து அருள்சொரிந்து 'அன்பனே நீ விரும்பியது யாது கூறுக' என்றார்.

பரசிராமனும் தேவதேவே,
 'என்தாகையாகுஞ் சமதக்கினி யென்னும்
 வென்றான் தனையே கயவேந்தன் அருச்சனன்தான்
 கொன்றான் அவனைக் குலத்தோடறக் கொன்றழித்து'
 எந்தைக்கு அல்களூடைய இரத்தத்தினால் தர்ப்பணம் செய்து
 முடிக்க வருந்தருக' என்றான். அதுகேட்ட பரம்பொருள் அப்படியே
 யாகுக என்று வரமிந்து தன்கையிலிருந்த பரசு ஆயுதத்தையும்
 கொடுத்து இன்று வரை ராமன் என்று பெயர் பெற்ற நீ இன்று
 தொடக்கம் பரசிராமன் என்ற பெயரால் வழங்கப்படுவாய். மேலும்
 நீ மரணமின்றி வாழ்வாய் என்று அவனுக்கு நடவிருக்கும் பல
 செய்திகளைக் கூறினார். அதன் பின் நீ பாலிநதியில் மூழ்கிக்
 காஞ்சிப் பதியில் எனக்கென்று ஒரு இலிங்கம் அமைத்து வாழ்வாய்'
 என்று கூறிப் பரையுடனும் மக்களுடனும் ஆகாயத்தில் மறைந்தார்.
 பரமசிவனையும் பராபரையையும், முருகனையும், கணபதியையும்
 ஒருங்கே கண்ட காட்சியை அவனால் மறக்கமுடியாதிருந்தது. அவன்
 இனிமேல் செய்வதென்ன வென்று ஆலோசனை செய்தான். தனது
 தந்தைக்கு அந்தியக் கிரியைகள் செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு
 வந்தவனைய் தாங்கள் முன் வசித்த இடத்திற்கு வந்தான். ஆச்சிரமம்
 பாழடைந்து போனதைக் கண்டு வருந்தினான். அதன்பின் தன்
 தாய் போன இடம் எது என்று பலரிடம் விசாரித்தான். விசாரிக்கப்
 பட்டவர்கள் எல்லோரும் இரேணுகையம்மையார் சமதக்கினியாருடன்
 உடன்கட்டையேறி ஏரிந்துபோனார் என்று கூறினார்கள். இதைக்
 கேட்டு பரசிராமன் தாய்க்கும் சேர்ந்து அந்தியக் கருமங்கள் செய்ய
 நினைத்துத் திரும்பி வந்தவழியே சென்று பின் மேற்காய்த் திரும்பிச்
 சென்றான்.

*****

மாரிமாரியம்மன் வரம் பெறு படலம்

இரேணுகாதேவியார் தென் திசைக் கிராமங்களிலே திரிந்து பாமர மக்கள் வணங்க அவர்களுக்கு வந்த நோய்களைக் குணப்படுத்தி வந்தாள் என்று மாரியம்மன் வருபடலத்திலும் இரேணுகையின் சங்கதியையறியாது பரசீராமன் தவம் செய்து கங்காதரரிடமும் தேவியாரிடமும் வரம் பெற்றதை இதன்முன் உள்ள படலத்திலும் கூறினோம். இனி மாரியம்மன் என்று மக்களால் அழைக்கப்பட்ட இரேணுகாதேவியாருடைய செயல்களை நோக்குவாம். அவளை நாமும் இனி மாரியம்மன் என்றே அழைப்போம்.

மாரியம்மன் என்று அழைக்கப்படும் இரேணுகாதேவியாருக்குச் சமதக்கினி முனிவருடைய எண்ணம் பிறந்தது. அதனால் அவர் விந்தய மலையிலிருந்து மேற்கு நோக்கியோடு வருகிற நருமதை யாற்றங்கரையிலே, தான் சமதக்கினியாருடன் வாழ்ந்து நான்கு மக்களையீன்று வளர்த்து யாகம் புரிந்து விருந்தோம்பி இனபுற்றிருந்த ஆச்சிரமத்திலே, சமதக்கினியார் திரும்பவும் உயிர்பெற்று வாழுக்கூடும். என எண்ணியவளாய், அவருடைய பாதக்கமலட்களுக்குப் பூசை செய்யும் நோக்கத்துடன் வந்தாள். ஆச்சிரமம் பாழடைந்திருந்ததைக் கண்டு அவள் வருந்தினாள். ஓமதேனு என்னும் காமதேனு தன் சாபம் நிங்கி மறுபடியும் தேவலோகத்துக்குப் போனதைத் தன் ஞானசக்தியினால் அறிந்தாள். அதன்பின் அவள் சமதக்கினியார் ஏரிந்த சுடலையை நோக்கி நடந்துவந்தாள். அவரை ஏரித்தவிடத்திலே அவருடைய சாம்பல் தானும் இல்லாதிருந்தது. பெரிதும் மனம் நொந்தவளாக அவள் கயிலைமலைக்குச் சென்று சிறிய ஓர் தவச்சாலையை ஆக்கி அதன் கண் இருந்து சிவபெரு மானையும் உடையம்மையாரையும் நோக்கித் தவஞ் செய்தாள்.

நாட்கள் ஆண்டுகளாகப் புரண்டு ஓடின. அதுவரையும் பொறுமையோடிருந்த உமாதேவியார், சிவபெருமானை நோக்கித், ‘தேவாரர்! மாரியம்மன் தவங்க செய்து கொண்டிருக்கிறாலே, அவனுக்கு அருள்புரியலாகாதா’ என்றுகேட்டார். அந்த நேரத்திலே மாரியம்மன் கம்பன் ஒன்றன்மேல் இரும்பாலான கூர்உள்ள கம்பியின் மீது ஒற்றைக் காலையூன்றி நின்று, கண்கள் வான்த்தை நோக்கியபடி கண்ணீர் ஒழுக, இரண்டு கைகளையும் தாமரை மொட்டைப் போற் குவித்துக்கொண்டு நின்று பின்வருமாறு கூறி அழுத்தொடங்கினாள்.

எம்பெருமானே, அப்பனே கருணைக்கடலே தேவர்களைக் காப்பாற்ற நஞ்சன்ட கண்டனே, உலகத்தின் முதலே, என்னைக் காப்பாற்று. அம்மையே, தேவி அடியாளைப் பெற்றவளே எனது இடுக்கண் தீர்க்க நீயும் என் அப்பனுமன்றி இவ்வுலகில் யாருளர்?

‘ஜயனே யடியேனையும் காத்தருள் அசலத்
தையலே சக முழுவது மளித்திடும் தாயே
உய்யுமா நென்னைக் காத்தருள் உமைச் சரணடைந்தேன்
பொய்யர் சிந்தையி லகப்பார் போற்றி யென்றிரந்தாள்’
(காஞ்சி. இரே. 28)

இவ்வாறு மாரியம்மன் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பி வேண்டுதலைக் கண்ட

‘அம்மை யப்பராய் அகிலமும் புரந்திடும் கருணச்
சேம்மலார் நகை முகிழ்த தெழத் திருவள மகிழ்தே
ஏம்மை வேட்ட வை யியம்புதி இமயமீன் றளித்த
கொம்மை மென்முலை உனக்கு அவைதரும்’
(காஞ்சி - இரே. 29)

எனக் கூறக்கேட்டு மகழ்ந்தாள். உமாதேவியார் மாரியம்மனிடம் உனக்கு யாது வேண்டும் என வினவினார். அதற்கு மாரியம்மன் தாயே, யான் உம்முடன் வதிய வேண்டும் என்றார். இது கேட்ட

சிவபெருமான், மங்காய் நீ முற்பிறப்பிலே உமாதேவியாருடைய அம்சமாயிருந்தாய் ஏழைப் பாஸ் மக்களுடைய துண்பத்தைக் கண்ட நீ கிராம தேவதையாகி, அவர்களுடைய துண்பத்தை நீக்க விரும் பினாய். மேலும் கெட்டவர் களைத் துன் புறுத் தி நல்லவழிப்படுத்தவும் வரம் கேட்டாய். அவற்றை நாங்களிருவேரும் விரும்பியளித்தோம். அதன்படி நீ மனித உடலெடுத்தாய் அவ்வுடலின் மாசுகள் யாவும் அக்கினியால் எரிக்கப்பட்டுப் போயின். உனக்குள்ள காயங்கள்யாவும் இப்போது அழிந்துபோகும், நீ தெய்வப் பெண்ணாவாய். மேலும் உனது தலை மாத்திரமே நீ பிறந்த அன்று உள்ளது போல் உள்ளது. இப்போதுள்ள உனது உடல் வேறு ஒரு பெண்ணுடையது. இவ்வுடலும் பரசுராமன் உனக்கு இறுதிச் சடங்கு செய்யும் நாட்களில் பிரிந்துபோம். உனது தலை மாத்திரம் உலகத்தவர்களுக்குத் தெரியும். அதற்கு ஆராதனை செய்து வழிபடுவதும் உன் முழு உருவத்திற்கும் ஆராதனை செய்து வழிபடுவதும் ஒன்றே.

அதில் வித்தியாசமேயில்லை, இனி உனக்கு வேண்டிய வரம் என்னவென்று சொல்' என்று கேட்டார்.

இதைச் செவிமடுத்த மாரியம்மன், 'முழுமுதலே வேத ஆகமங்களைப் படித்த அறிவாளிகளுக்கு மாத்திரமே உம்மை வழிபடும் திறம் தெரியும். சேரிகளிலுள்ள பாமரமக்கள் தேவர்ரை அறியமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு இன்னல் செய்வோரை வருத்தி, என்னை வழிபடுவோருக்கு யான் அருள்புரிய விரும்புகிறேன். கெட்டவர்களை அழிக்க ஒரு ஆயுதமும் நல்லவர்களை வாழ்விக்க அருள்பாலிக்கும் திறமும் எனக்கு வரங்களாகத்தர வேண்டுகிறேன்' என்று சிவபெருமானிடம் கேட்டார். சிவபிரானும் இதற்குச் சம்மதித்து தீயவர்களுக்கு வேதனை செய்யும் முத்துக்களை உடையம்மையார் கொடுக்க வாங்கி மாரியம்மனிடம் கொடுத்தார். மாரியம்மன் அதை வாங்கியெடுத்துக்கொண்டு இம்முத்துக்கள் யாது செய்யும் என்று அறிய விரும்புகிறேன் என்று சிவபெருமானிடம் கேட்டார்.

சிவபெருமான் ‘மாரியே, நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்பாயாக. உ_மாதேவியாருடைய சக்திகளில் ஒன்றான உ_ன்னை நாங்கள் வரங் கொடுத்து உ_லகத்துக்கு அனுப்பின செய்தியை நீயறிவாயன்றோ’ உ_லகிலே தீயோர் பெருகி நல்லோரை வருத்தும் காலத்துக்குக் காலம் தேவர்களையனுப்புவோம் - அவர்கள் மனித உருவத்தில் தென்படுவார்கள். தேவ உருவத்திலே மறைந்து நிற்பார்கள். அது போலவே நீ மனித உருவத்திலே உ_லகத்திலே தோன்றிக் கார்த்தவீரியர்களாகிய கொடியவர்கள் அழிவதற்குக் காரணியாயிருந்தாய். உன் வயிற்றிலே விட்டுணுவை பரசிராம உருவத்திலே பிறப்பித்தோம். அவனும் துட்டர்களை அழித்துவிட்டான். நீ உனது மனித உருவம் நீங்கி தேவதை உருவமாகிவிட்டாய். முன்னர் நீ கேட்டபடியும் இன்று கேட்கிறபடியும், இந்த முத்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு பூமியைச் சுற்றி வா. துட்டர்களுக்கு இந்த முத்துக்களை ஏறிந்தால், அவை நீ சமதக்கினியுடன் எரியில் வீழ்ந்து மழை பெய்ததினால் நெருப்பு அவிந்தபோது, உனது உடலிலே விழுந்த கொப்புளங்கள் போல கொப்புளங்கள் உண்டாகிக் காயமாகும். அவற்றினால் உண்டாகும் புண்ணுக்கு, நீ சுடுகாட்டிலே உடையில்லாத நேரத்திலே அணிந்த வேப்பிலையே மருந்தாகும். வேப்பிலையையும் அரைத்துப் பூசியும் வேப்பிலையைக் கொண்டு தடவியும் புண்ணேச் சுகமாக்கலாம் என்று கூறினார்.

மாரியம்மன் சிவபெருமானிடம் வரம் வாங்கிய நேரத்திலே பரசிராமன் தாய்க்கும் தகப்பனுக்கும் அந்தியக் கிரியை செய்யத் தொடங்கியதால் அதைப்பற்றிக் கூறிவிட்டுப் பின் மாரியம்மன் முத்து விளையாடியதைக் கூறுவாம்.

*****

பரசிராமன் பெற்றோருக்கு அந்தியக் கிரியைகள் செய்த படலம்

சமதக்கினியார் ஏற்று போனார். உடன்கட்டையேறிய இரேணுகையும் ஏற்று சாம்பலாகி விட்டாள் என்று மற்றவர்கள் கூறக் கேட்ட பரசிராமன் அவர்களுக்கு அந்தியக் கிரியைகளை செய்ய ஆலோசித்தான். அவன் செய்த சபதப்படி அரசர்களுடைய பரம்பரையை வெட்டி அவர்களுடைய இரத்தத்தை நதி போல ஓடவிட்டு, இரத்தம் நிறைவுதற்கு ஜந்து மடுக்களை உண்டாக்கி அவற்றிலே இரத்தத்தை நிரப்பி, அந்த இரத்தத்தை இரண்டு கைகளாலுமளித் தரப்பணம் செய்தல் வேண்டும். இதற்காக தந்தையார் கொடுத்த மழுவையும் எடுத்துக்கொண்டு பரசிராமன் இமயமலை வரைக்கும் சென்று வடநாட்டிலுள்ள அரசர்களை வென்று, அவர்களையும் அவர்களுடைய இருபத்தொரு சந்ததி யினரையும் இனத்தவர்களையும் சிறையிலடைப்பித்தான். பின் பதினாயிரக் கணக்கான அரசு குலத்தவர்களை ஒரே நாளில் கண்டதுண்டமாக வெட்டிச்சரித்தான். குருஷேத்திரத்துப் பாரத யுத்தத்திலே இறந்தவர்களுடைய இரத்தம் ஓடியது போல இந்த அரசு சந்ததியினதும் இரத்தம் ஆறுகள் போற் பிரவாகம் எடுத்து ஓடிற்று. அந்த ஆறுகள் எல்லாம் ஜந்து மடுக்களையும் நிரப்பின. அந்த மடுக்கள் சமந்தபஞ்சகம் என்று பின் நாட்களில் அழைக்கப்பட்டன. பரசிராமன் அந்த மடுக்களில் நிறைந்த இரத்தத்தை இரண்டு கைகளாலும் அள்ளியெடுத்துப் பெற்றோருக்குரிய அந்தியக் கிரியைகளில் தரப்பணம் செய்தான்.

இதன்பின் பரசிராமன் தந்தை தாயரை உயிரோடெழுப்ப எண்ணினான். முனிவர்களுடைய முறைப்படி அந்த யாகத்துக்குரிய இருபத்தொரு நாட்கள் செல்லவேண்டும். பரசிராமன் இருபத்தொரு நாட்கள் யாக கிரியைகள் செய்யத் தொடங்கினான். யாகக்கிரியை ஜந்து நாட்கள் இடையூறின்றி நிகழ்ந்தன. ஐந்தாவது நாள் கிரியைகள் முடிந்த பின் எல்லாரும் நித்திரை செய்யச் சென்றுவிட்டனர். பரசிராமனும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் வீழ்ந்துவிட்டான். நடுச்சாமத்தில்

புலியொன்று தன்மேல் பாய்வதாக அவன் கனவு கண்டு பயந்து நித்திரையிலேயே, ‘அம்மா! அப்பா! என்று அலூத் தொடங்கினான். எல்லாரும் விழித்துக் கொள்ளவே பரசிராமனும் விழித்துக் கொண்டான். யாக குண்டத்திலே அந்த நேரத்திலே அவனுடைய தாயின் தலை தெரிந்தது, தாய் உயிர்த்துவிட்டாள் என்றெண்ணிய பரசிராமன் வெளியிலே தெரிந்த தலையைப் பிடித்து இழுத்ததால் தாயின் உடல் முழுவதும் வெளியில் வந்துவிடும் என்று நினைத்து தலையை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து இழுக்கவே, அவனுடைய தலை மாத்திரம் வந்தது. அத்தலையிலே எண்ணை சுசிக்சீவித் தேன் ஒழுகும் மலர்களை அணிந்த கூந்தலும், ஒளிவிடும் இரத்தினங்கள் பதித்த மகர குண்டலம் விளங்கும் செவிகளும் அம்பு போன்ற கூர்விழிகளும், பவளத் துண்டம் போன்ற இதழ்கள் உள்ள வாயும் இருந்தன. பரசிராமன் துக்கம் கொண்டவனாகத் தலையை அவ்விடத்திலே வைத்துவிட்டுத் தாத்தாத்திரேயரிடம் சென்று நடந்தவற்றைச் சொன்னான். அவர், ‘இருபத்தொரு நாட்கள் கிரியைகள் பூர்த்தியாகுமுன் ஜூந்து நாட்களில் நியிமுத்துவிட்டதினால் தலை மாத்திரம் வந்தது. இதுவும் வினைப்பயனே. உனது தாயுடைய தலையை வேறொருவருடைய உடலில் ஓட்டிக் கொண்டு வந்து உனது தந்தையாரிடம் முன்னாளில் நீ காட்டினாய். இன்று உன் தாயுடைய தலையைப் பெற்றுக் கொண்டாய். மற்றப் பெண்ணுடைய உருவம் மறைந்துவிட்டது. உனது தாய் கைலைமலைக்குச் சென்றுகொண்டிருக்கிறாள். சிலநாட்களின் பின் நீ அவளைத் தெய்வஉருவில் காண்பாய். சேரியிலுள்ள பாமர மக்கள் உன் தாயுடைய தலையை வைத்துப் பூசை செய்வார்கள். உனது தகப்பன் சத்திய உலகம் சென்று விட்டார். இனிமேல் நீ உன் விருப்பப்படியும் உனக்கு இறைவன் உபதேசித்த முறைப்படியும் ஒழுகலாம்’ என்றார். பரசிராமன் அந்த அளவிலே கிரியைகளை முடித்துவிட்டு நருமதை நதி விழுகிற மேற்குக்கடல் ஓரமான ஊர்களைப் பார்க்க ஆசையுடையவனாகவும் அங்குள்ள அரச வம்சங்களை இருபத்தொரு தலைமுறைக்கு அழிக்க உள்ளமுடைய வனாகவும் அவ்விடமிருந்து சென்றான்.

*****

மாரியம்மன் உலாவியற் படலம்...

சிவபெருமானிடத்திலும் உமாதேவியாரிடத்திலும் வரத்தை வாங்கிய முத்துமாரியம் மன், தான் வாங்கின முத்தை ஒருவருக்காகவாவது எறிந்து பார்க்க விரும்பினாள். அப்போது அவனுக்கு முன்னே சிவபெருமானேயிருந்தார். ஒரு பிடி முத்து எடுத்து அவள் அவற்றைச் சிவபிரான் மீது எறிந்தாள். சிவபெருமானுடைய உடலிலே முத்துப் போன்ற கொப்புளங்கள் எழுந்தன. அவர் அவளை நோக்கி,

‘ஸஸ்வரியே முத்து மகமாரியம்மனே
பருமார்பில் முத்தையள்ளிப்பாராம லேயெறிந்தாய்
பட்டமுத்துச் செய்வருத்தம் தாங்கலரிது
வரைபோலும் கொங்கைமயின்னே மாலிமயன் புத்திரியே
மானிடர்க்கு முத்தெறியும் வண்ணமுறைப்போம்
நிறைவாய்த் தவமிருப்போர் நித்தியமும் பூசைசெய்வோர்
நீதிதவ றாதுலக மானுமரசர்
பறைபாதம் பூசை செய்வேவார் பத்ததியுடனே துதிப்போம்
பாலகர் விருத்தர் அறும் மேவியிருப்போர்
கரைகாணாச் சைவமறை கற்றுணர்ந்த மேதையர்கள்
கற்புநெறியிற் தவறாப் பத்தினிப் பெண்டிர
தரைவாயச் சதாசிவத்தைச் சார்ந்து நின்ற ஞானிகட்டும்
தற்பரையே முத்து விளையாடல் தவிர்ப்பாய்
சதிகேடர் துர்ச்சனர்கள் சண்டாளர் பாதகர்மேல்
தாங்கவொண்ணா முத்தையள்ளி ஒங்கியெறிவாய்
பத்தினியை யுத்தமறைப் பண்பு கெடப்பேசினர்க்கு
பால் நிறைந்த முத்தையள்ளி வீசியெறிவாய்...’

என்றும் இன்னும் பல கூறியும் தீயவர்களை முத்து எறிந்து வருந்தித் திருந்தும் விதங்களையும் கூறிவிட்டு,

‘வாலைபுவனேஸ்வரியே மாரிமுத்து நாயகியே
மாநிலத்து முத்துவரம் யாவுமளித்தோம்
பூவுலக மீது சென்று புல்லர்களைச் சங்கரித்து
பூபாரந் தீருமென்று நாதர் மொழிந்தார்...’

இவ்விதம் சிவபெருமான் வரங் கொடுத்தபின் மாரியம்மன் தனது சுவாசத்தினால் ஒன்பது கோடி சத்திகளை உண்டாக்கி அவற்றுடன் நாடுகளைச் சுற்றிவரத் திட்டமிட்டாள். அவள் தேவதச்சனை யழைத்து அழகிய தேர் ஒன்று செய்து தரும்படி கேட்க அவனும் செய்து கொடுத்தான். அதில் அவள் ஏழமுன்,

‘பொற்கர நீரெடுத்தாள் பொற்பிரப்பங் கோலெடுத்தாள்
பொன்னனையாள் அம்மனையைக் கையிலெடுத்தாள்
வேப்பிலையைக் கைப்பிடித்தாள் வெண்ணீற்றுப் பையெடுத்தாள்
மெல்லி நல்லாள் கண்டசரமாலை யெடுத்தாள்
ஆர்ப்பரிக்கும் பொன்னுடுக்கை தார்ப்பரியமா யெடுத்தாள்
யாவரும் நடக்க விடைதானருளினாள்...’

அப்படி அவள் கூறியவுடனே பரிவாரங்கள் நடந்து சென்றன.
அப்பொழுது,

‘வாள்பிடித்து சக்திகணம் தோள் கொடுத்துத் தேரிமுக்க
மாரியம்மன் முத்துரத மேறி நடந்தாள்
காவிலிடம் பிடிக்கக் காடேறி தேரிமுக்கக்
கன்னிநல்லாள் தேர்செலுத்தி முன்னே நடந்தாள்
நீலிவிடம்பிடிக்க நீலகண்ட தேரிமுக்க
நேரிழையாள் முத்துரத மேறிநடந்தாள்
கலிவடம்பிடிக்கக் கோமாட்டி தேரிமுக்க
கோதைமுத்துமாரி ரதமேறி நடந்தாள்
வீரர்க்கணம் பின்நடக்க வீரபத்திரர் முன்நடக்க
மெல்லிழையாள் முத்துரதமேறி நடந்தாள்....’

தேவகணங்கள் புடைகுழக் கைலையிலிருந்து தெற்கு நோக்கி வருகிற முத்துமாரியம்மன் முதல் முதல் கதிர்வேற் குமரக்கடவுள் வாழும் நகரத்துக்கு வந்தாள்.

‘அப்பதியில் வாழுமுயர் அண்டர் முனிவோர்களெல்லாம் ஆயிழையைக் காணவெதிர் தேடிவருவார் தமராரும் முத்துக்களைச் சந்தியெங்கும் சிந்திடுவார் தங்க ரத்ன மாலைகளைத் தொங்கவிடுவார் செம்பவளக் கால்நிறுத்திச் சித்திரிப் பூம்பந்தலிட்டுத் தேன்கதலி வான்கரும்பு தேடி நிரைப்பார் வம்புசெறி சந்தனக் குழம்புகொண்டு வீசிடுவார் மாமகர தோரணங்கள் கட்டி நிரைப்பார் குங்குமத்தினால் மெழுகிக் குத்துவிளக் கேற்றிடுவார் கோலவரிப் பட்டுகள் மேற் கட்டிவிடுவார் செங்கமலப் பூ விறைத்துத் தெண்டனிட்டு முன்வருவார் தெய்வகன்னி மார்களைதிர் காண வருவார் நாழிநெல்லுக் கொட்டிடுவார் பூரணகும்பம் நிரைப்பார் நாரியர்கள் கற்பூரவாலாத்தி யெடுப்பார்....’ தாவில்மலர் சிந்திடுவார் ஊழியங்கள் செய்திடுவார் தாயே சரணமென்று போற்றி செய்குவார் பாலைகொண்டு வீசிடுவார் பாலாறு மெடுப்பார் பாதமதில் வீழ்ந்து நமஸ்காரமிடுவார்

பூகமடல் கீறிடுவார் பூவாலலங்கரிப்பார் பொன்னனையார் மாலைகளைச் சுற்றி யெறிவார் நாகமணிக் கோவைகளை நாற்றிசையும் கட்டிடுவார் நாயகியே தஞ்சமென்று பாதம் பிடிப்பார் வாலகுமரேசர் வந்து மாதாவைத் தெண்டனிட்டு மாமலர்ப்பாதம் பணிந்து பூசை பண்ணவே ஞாலமதை யானுமன்னை பாலனை யுறவணைத்து நாள்தோறும் வாழ்கவென்று நல்விடைநல்கி’

குமரேசர் வீதிநகரை விட்டகன்று, பின்னர் விட்டுணு வாழ்கிற வைகுந்தம், நாமகள் வாழ்கிற பிரமலோகம், துருவ லோகம், சப்தரிஷிகள் வாழ்கிற உலகம், சனிபகவான், வியாழபகவான், செவ்வாய், சுக்கிரன், புதன் முதலியவர்களுடைய உலகங்கள், நட்சத்திரமண்டலம், சந்திரஉலகம், ஈசான உலகம் குபேரன் வருணன், நிருதி, வாயு, அக்கினி என்பவர்கள் வாழ்கின்ற உலகங்கள், எல்லாவற்றையும் சுற்றி அங்கே வாழ்கிறவர்களால் ஆராதனை செய்யப்பட்டுப் பின் தேவர் உலகத்திற்கு வந்தாள். அங்கே இந்திரனாலும் இந்திராணியாலும் அமர்களாலும் வழிபட்டுச் சூரிய உலகம், யமலோகம் முதலியவற்றுக்கு வந்தாள். யமலோகத்தி லிருந்து உலகத்துக்கு வரும் வழியிலே, சமுத்திரம் இருந்தது. அதைக்கடந்து செல்வதற்குக் கப்பலோன்று வேண்டும். உடனே அவள் தேவதச்சனாகிய விசுவகர்மனை அழைத்துக் கப்பல் ஒன்று செய்து தரும்படி கேட்டாள். அவன் வேதம், ஆகமம், புராணம் முதலியவற்றை ஏராகவும், உத்திரங்களாகவும் பலகைகளாகவும் அழைத்துக் கப்பல் செய்து அதிலே நவக்கிரகங்கள், நாள்கள், கோள்கள், அட்டதிக்குப் பாலகர்கள் முதலியவர்களைப் பாய்மரம், பாய்கள் கயிறுகள், கப்பல் தளபாடங்களாகப் பூட்டிக் கப்பல் ஒன்று செய்து முடித்தான்.

(கப்பற் பாட்டு)

“சீரிலங்கு மாதிசத்தி	- தச்சன்
செய்தகப்பல் பார்த்துகந்து	
தாரிலங்கு தச்சனுக்கு	- அம்மன்
தங்கமணிப் பணியளித்து	
கூரிலங்கு விழிமடவாள்	- அம்மன்
கொடியமுத்து பொதிசுமத்தி	
பாரிலங்கு பரிகலங்கள்	- யாரும்
பயணம் வர விடைகொடுத்தாள்	

விடைகொடுத் தேபயண பேரிகை முழக்கி
 வெற்றிமுர சதிரவே விருதுகள் பிடித்து
 படைபிடித் தேகொடி பரிகலஞ் சூழப்
 பதினெட்டுவகையான முத்துகளு மேற்றி
 நடைபிடித் தேபரிதி மாலுமிய தாக
 நந்திசுக் கானியாய் வந்து படகேறி
 தடையற்ற தண்ணடயில் கிலாசுக ளமைத்துத்
 தையல்நல் ஸாள் கப்பல்பாயெடுத் ததுவே'

“ஏலையேலோ ஏலையேலோ, தத்ததெய்ய
 ஏலையேலே ஏலையேலோ”

பாய்விரித்துப் பூமியை நோக்கியோடி வந்த கப்பலைக் காசி
 மாநகருக்கு விடும்படி அம்மன் சொன்னாள். கப்பல் காசி
 நகரையடைந்தது. அங்கே இறக்கி மணிகரினிகைத் தீர்த்தத்தில்
 நீராடிக் காசி விசுவநாதரையும் விசாலாட்சியம்மையையும் புசித்து
 வணங்கி விடைகொண்டு மறுபடியும் சேடிமாருடன் கப்பலேறி
 மாயபுரத்துக்கு வந்தாள். அங்கிருந்து முத்துமாரியம் மன்
 காஞ்சிபுரத்துக்கு வந்து, காஞ்சியிலுள்ள ஏகாம்பரநாதரையும்
 காமாட்சி யம்மனையும் கண்டு பூசனைப்படிந்து வணங்கினாள். பின்
 கோயிலின்முன் உயரமான தூணைன்றை நிறுவி அதன் மேல்
 ஏறி ஒரு காலையூன்றி நின்று ஊன் உறக்கமின்றி பல நாள்
 தவஞ்செய்தாள். ஏகாம்பரநாதர் “அம்மையே நே வேண்டுவது யாது”
 என வினவினார். அதற்கு அவள் “தேவாரீ! திருக் கைலாசத்திலே
 அடியாளுக்கு இரண்டு முறை கொடுத்த வரங்களை அறிவீர்களே!
 அவ்வரங்களின்படியே இங்கு தமிழ்நாட்டுக்கு வந்திருக்கிறேன்.
 உலகில் அளப்பெறுந் துன்பத்துக்குட்பட்டவளாகிய யான் உலகத்து
 உயிர்களுக்கு வழிபடு தெய்வமாய் இருக்கவும், அவர்களுள்
 தீயகுணமுள்ளவர்களுடைய குணங்களை முத்தெழிந்து நீக்கிவிடவும்
 நல்லவர்களுக்கு அருள்பொழிந்து வரவும் அருள்பாலிக்க வேண்டும்
 என்று வேண்டினாள். சிவபெருமான்,

‘கொம்பனாள் பெறத் தெய்வத்து திருவருக் கொடுத்துக் கம்மனார்மலை மகளொடுங் கரந்தருள் செய்தார் வம்புவார் குழ விரேணுகை மடந்தை யப்பொழுதே அம்புவிக் கொரு தெய்வ மாயினளம்மா’

(காஞ்சி இரேணு - 33)

சிவபெருமான் வரங் கொடுத்து உமாதேவியாருடன் மறைந்தபின், அம்மையார், தமது காதிலே பாம்புக் குண்டலத்தையனிற்று, கேடயத்தையும் வாளையும் கைகளிலே ஏந்திக்கொண்டு, பிரமன் முதலிய தெய்வங்கள் புடைகுழந்திருக்கக் காஞ்சிப் பதியிலே தெய்வமாக மாறி இயலானாள். இதைக் -

“காதார வணியினாள் பலகைலாட் கையினாள்
போதராசன் முதற் பலகணம் புடையூ
வேதராசிகள் பயில் விரிபொழிற் காஞ்சியின்
மாதராளாயிடைத் தெய்வமாய் வைகினாள்’

(காஞ்சி இரேணு - 34)

என்று காஞ்சிப் புராணம் சிறப்புக் கூறுகிறது.

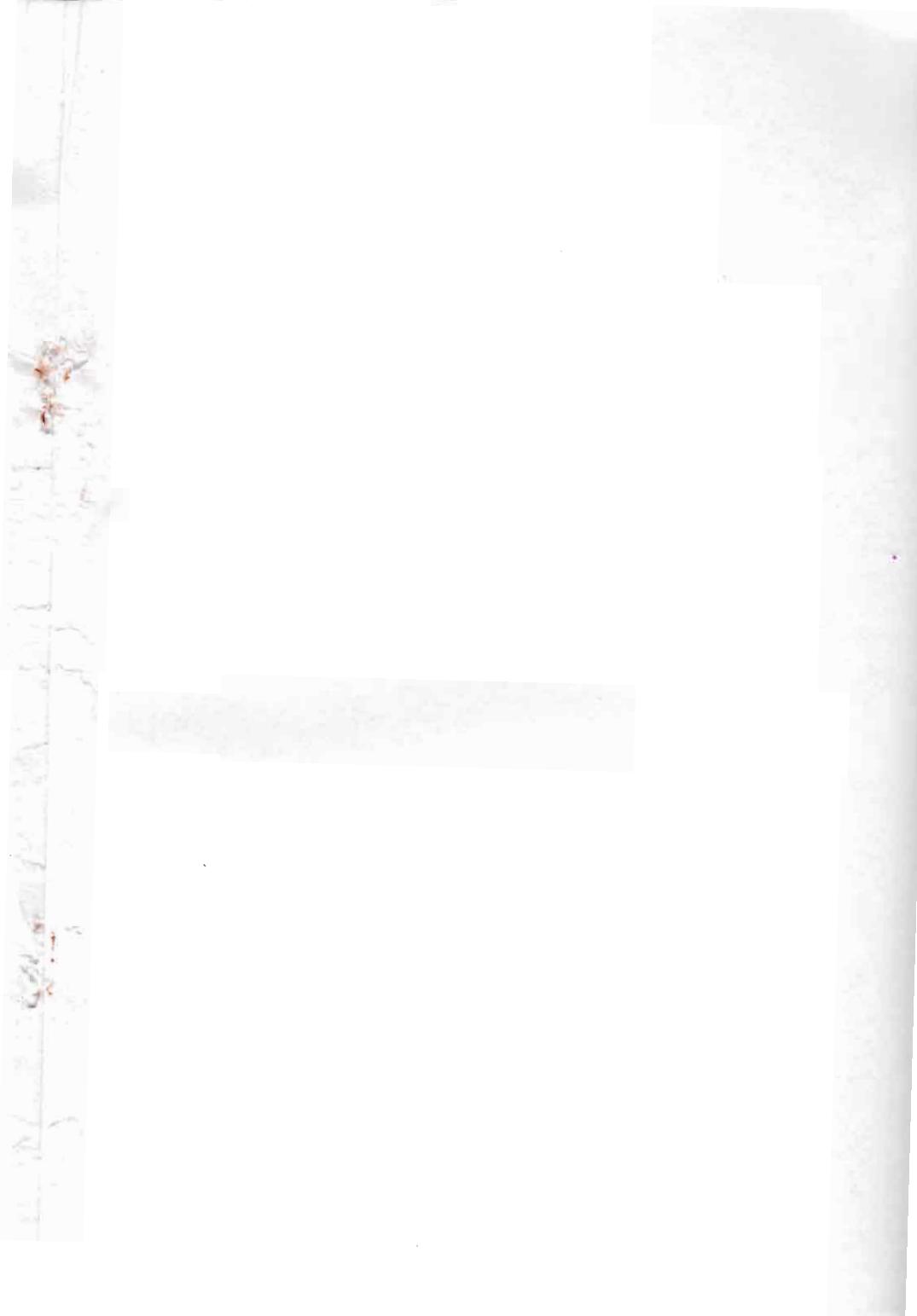
அங்கேயிருந்து முத்துமாரியம்மன் வேண்டியவர் களுக்கு அவர்கள் வேண்டியதை அருளிக் கொண்டிருக்கிறாள். மேலும் தன்னை வழிபடுமிடங்களிலே எல்லாம் அம்மன் பரிகலங்களுடன் சென்று அருள்மறை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அந்த மறை தமிழ் நாடெங்கனும் இலங்கையிலும் விழுகிறது. அதில் மூழ்கி அருள் பெறுகிறவர்கள் பலர்.

குழந்தையில்லாத பெண்கள் அம்மனை வழிபட்டு மக்களைப் பெறுகிறார்கள். வரன் கிடைக்கப்பெறாத மடவார் வழிபட்டு நல்ல கணவரைப் பெறுகிறார்கள்.

வைகுரிஅம்மை முதலிய நோய்கள் வராதபடி அம்மன் மக்களைக் காப்பாற்றி வருகிறான்.

மாரியம்மனை வழிபட்டு நாமும் அருள் பெறுவோமாக!

*****

தான் கீழ்விடு
 வாய்ப் பொறுத்து
 சூட்டுப் பொறுத்து
 விரும்பு

 வாய்ப் பொறுத்து
 விரும்பு

ஸ்ரீ மீர்த்தி
 சூட்டுப் பொறுத்து
 வாய்ப் பொறுத்து
 விரும்பு
 விரும்பு

 வாய்ப் பொறுத்து

வெளியீடு :
வல்கவ வரலாற்று
இலவணக்காம்பகம்
கன்டா
www.vvthistory.com